

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden« – Topmøde mellem Trump og Putin fredag er historisk vendepunkt

Leder fra LaRouche PAC, 6. juli, 2017 – Med det planlagte topmøde fredag, der nærmer sig, mellem præsidenterne Trump og Putin, er der et stort potentiale for et brud, væk fra det britiskorkestrerede fremstød for at sabotere samarbejde mellem Rusland og USA. Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede om, så er der imidlertid ingen tid at spille på selvtilfredshed –

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden«.

Situationen i Nordkorea drives helt ud på randen, og skylden lægges på Kina, alt imens briterne fabrikkerer *fake-news* om et kemisk angreb i Syrien, hvor skylden lægges på russerne! Vi har spørgsmålet om krig eller fred liggende lige foran os!

Briterne og de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske parti i USA, med de løgnagtige medier som heppekor, ønsker at bringe USA tilbage til Obamas kurs mod krig med Rusland og Kina. Niveauet af kampagnehysteri og desperation for at bringe præsidenten til fald blev i dag udstillet under pressekonferencen mellem præsident Trump og den polske præsident Andrzej Duda, der fandt sted efter deres møde i Warszawa, og hvor en reporter forsøgte at lægge en fælde for Trump og sagde: »Svar ja eller nej; blandede Rusland sig i det amerikanske valg?« Trump levede op til situationen og sagde, i parafrase: »Det kunne have været Rusland, og det

kunne have været andre lande. Jeg mener, det har fundet sted i mange år.«

Trump nævnte ikke eksplicit briterne, men han er selvfølgelig helt bekendt med det platte dossier, fuld af løgn, som blev udarbejdet af den britiske MI6-agent, Christopher Steele (på lønningslisten over britiske aktiver hos både det Republikanske og Demokratiske parti, og måske også hr. Comeys FBI), og som fremstiller Trump som russernes naive tåbe, der bliver afpresset og kontrolleret af Putin.

Presset af den afsporede journalist, der sagde, at det amerikanske efterretningssamfund direkte placerede det på russerne, svarede Trump, helt korrekt, at efterretningssamfundet og journalistens reporter-kolleger for nylig var blevet afsløret i at bringe falske nyheder til torvs med deres påstand om, at »alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i«, at det var russerne; og at medierne var blevet tvunget til at indrømme, at de havde taget fejl med hensyn til denne og flere andre falske nyhedshistorier om Rusland. »Husker I Irak?«, spurgte Trump. »Alle var enige om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, 100 % enige, og det var forkert, og vi endte i ét eneste stort rod.«

Udenrigsminister Tillerson, på vej til G20-mødet, der begynder fredag, sagde til pressen, at det vigtigste på topmødet mellem Trump og Putin fredag »er at få en god diskussion mellem præsident Trump og præsident Putin om det, de begge ser som arten af denne relation mellem vore to lande«. Han bemærkede, at, i Syrien, »påbegyndte vi en indsats ... for at genopbygge tillid mellem os selv og Rusland på det militære niveau, men også det diplomatiske niveau. Jeg mener, at denne indsats tjener begge vore interesser, såvel som også det internationale samfunds generelle interesser«.

Trump vil også mødes med Xi Jinping fredag. Han har allerede offentligt erklæret, at han ønsker, at Amerika skal samarbejde

med Kina om Bælte & Vej Initiativet; den Nye Silkevej. Samtidig vil en stor gruppe ledende, kinesiske landbrugseksperter tale ved et arrangement i Manhattan fredag, med Schiller Instituttet som medsponsor, sammen med også Helga Zepp-LaRouche og flere ledende, amerikanske landmænd og landbrugsfolk, om det presserene nødvendige i globalt samarbejde for at imødekomme den voksende hungersnødkrise i verden. FAO rapporterede i denne uge, at antallet af underernærede mennesker i verden atter var voksende og demonstrerede behovet for samarbejde for at udvide den videnskab og teknologi, der er nødvendig for at brødføde hver eneste borger i verden.

Trump har forpligtet sig til at afslutte krige for »regimeskifte«, arbejde sammen med Rusland om bekæmpelse af terrorisme og arbejde sammen med Kina om den Nye Silkevej. Han har også forpligtet sig til at gennemføre Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets hasardspilsoperationer og vende tilbage til Hamiltons tradition med det Amerikanske Systems dirigerede kredit til den fysiske økonomi og Det almene Vel. Vil han gøre det? De kommende dages historiske begivenheder vil på afgørende vis besvare dette spørgsmål.

Vi venter spændt – Vær forberedt på store ting forude

Leder fra LaRouche PAC, 5. juli, 2017 – Der er en fornemmelse af, at verden 'venter i spænding' lige nu, i forventning om de begivenheder, der vil finde sted under Gruppen af 20's møde i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli. Det er bestemt ikke, fordi

der er grund til at antage, at et mirakel vil falde ned fra himlen og redde dagen. Sandsynligheden taler for en formel overtapetsering af rådne splinter og politikker. Men personer og kræfter er i gang for at fremtvinge en forandring til det gode.

Der er ingen tid at spille; farerne er store. Som den russiske præsident Vladimir Putin for nylig sagde under Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum, »vi må ikke – har ikke ret til at – spille vores tid og indsats på skænderier, fejder og geopolitiske lege«. Dette blev citeret sidste fredag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov ved et arrangement i Moskva (Primakov-forum), hvor han sagde: »Det, vi har brug for, er vise og afbalancerede fremgangsmåder ...«

Netop nu haster dette med hensyn til situation med Nordkorea, hvor FN's Sikkerhedsråd skal mødes i dag under Kinas formandskab. Den kinesiske præsident Xi Jinping og Putin påbød i går deres udenrigsministre at udstede en politisk erklæring om, hvad man skulle gøre med henblik på en god løsning.

Præsident Xi gør sin del i nedtællingen til Gruppen af 20. I Tyskland udgav han den 4. juli en artikel, der kom i mainstreammedierne, med titlen, »At gøre verden til et bedre sted«. Dette skete forud for hans møde med kansler Angela Merkel og andre tyske ledere. Xi erklærede, at »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der for nylig fandt sted i Beijing, har til formål at fremskynde samspillet mellem udviklingsstrategier og forbundethed« nationerne imellem, og at »det kimer med temaet for dette års Hamborg-topmøde, 'At forme den indbyrdes forbundne verden'. Bælte & Vej Initiativet og G20-samarbejde kunne komplementere og forstærke hinanden ...« Xi sagde, at Kina håber at arbejde sammen med alle parter ved Hamborg-topmødet, for global vækst.

I *Xinhua*s kinesisk-sprogede dækning af den efterfølgende debat i Tyskland over Xis bemærkninger, citeredes Helga Zepp-LaRouche, der blev beskrevet som »formand og stifter af

Tysklands kendte tænketank, Schiller Instituttet«. Hun støttede kraftigt Xis bestræbelser for at bygge et »fællesskab for en fælles skæbne«, og hun understregede også betydningen af Bælte & Vej Internationale Samarbejdstopmøde. Desuden sagde Helga Zepp-LaRouche: »Udviklingen af Afrika er et af de vigtige spørgsmål ved G20-topmødet. Kina har i realiteten løst flygtningeproblemet ved kilden, gennem investeringer og byggeri af jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og uddannelse af den afrikanske arbejdsstyrke. Hvis Europa vil løse flygtningekrisen på en human måde, bør det blive involveret i 'at bygge hele vejen'«. (Groft oversat fra *Xinhua*-nyhedstelegrammet, der også optræder i Sina, på CGTN og på det kinesiske Forsvarsministeriums site.)

Manglen på handling i ånden fra Bælte & Vej dukker på dramatisk vis op i mange situationer. Se på New York City. Mandag, den 10. juli, starter »Smertens-sommeren«, hvor linjer vil blive taget ud ved Penn Station for at udføre reparationer, der er gået over tiden, men der er ingen overordnet plan for hele området, og heller ingen nødforholdsregler for befolkningen. Samme tid, næste uge, kunne være fuld af kaos, hysteri og lidelse.

Og alligevel har Transportministeriet netop trukket sin repræsentant ud af bestyrelsen for »Gateway-projektet«, et fortjenstfuldt program om byggeri af nye overgange over Hudsonfloden mellem New Jersey og Manhattan. Det foreslåede statsbudget for 2018 har ligeledes ikke afsat nogen midler til arbejder på Portal Bridge, den eneste overgang over Hackensack-floden, der tager hele den nord-sydgående jernbane fra New Jersey og ind i Manhattan.

Lad os på den internationale scene se på fødevarer-situationen. Den 3. juli udgav FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation (FAO) en erklæring om, at den globale hungersnød vokser. Behovet for nødhjælp i Yemen, Nigeria og Sydsudan, samt andre steder, er de alvorligste, siden Anden Verdenskrig.

Den 7. juli, hvor G20 åbner, vil der samtidig være en international konference, med Schiller Institutet som medsponsor, i New York City, om »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«, hvor deltagere, inklusive diplomater, landbrugseksperter og repræsentanter for USA's landbrug, vil konferere om løsning af nødsituationer og om at gå frem mod en verden med rigelig mad, og en »fælles udviklings-skæbne«. En erklæring fra en landbrugsorganisations konference lyder: »Vi har ingen idé om de vidunderlige fremskridt, der venter forude, hvis vi kommer ind på sporet med bevidste udviklingspolitikker og kommer væk fra sporet med løgnene om, at vi skal 'have tillid til markedskræfterne ...'«

Midlerne herfor er for hånden: [LaRouches »Fire Love«](#).

Foto: (photo: Die Bundesregierung/Tybussek)

Lyndon LaRouche: »Sand patriotisme: At forsvare universets lov og evnen til fornuft.« LPAC kortvideo

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens.

»Hvis vi vedtog den holdning, som USA havde under Kennedys rumprogram; faktisk Eisenhower/Kennedy-rumprogrammet, fra ca. 1958, det såkaldte 'Sputnik'-program, og frem til 1965,

kombineret med en politik for investerings-skattecredit for passende investering, sammen med et program for videnskabsberigelse i vore skoler og lignende ting, som vi gjorde dengang; intet andet end dette, så kan jeg forsikre jer for, at, med en viden om, hvad der er vigtigt at arbejde på inden for videnskab, inden for teknologi; med en viden om de projekter, der er den bedste måde at udtrykke disse teknologiske forbedringer på, så garanterer jeg jer, at, hvis mennesker på denne planet havde den politiske vilje til at gøre dette, ville vi øge den potentielle befolkningstæthed på denne planet, og forbedre levestandarden med så meget som 40 gange så meget som i dag, hen over de næste tre generationer med faktor 10. Vi kunne ved slutningen af dette århundrede ... i løbet af to generationer, opretholde et potentielt befolkningstal i størrelsesordenen 100 milliarder mennesker – med større lethed, meget bedre ernæret, langt tryggere, mere frie, meget mindre overfyldt end i dag, fordi vi brugte jorden på en mere intelligent måde.

Der findes to slags 'naturlig lov', eller to aspekter af naturlig lov. Den første er universets love, og den mand, eller lad os sige, hvis et kongresmedlem skulle finde på at ophæve tyngdeloven, for nu at bruge et billede, ville det så ophæve tyngdeloven? Det ville det ikke. Så hver gang personer, fordi de har stor, politisk magt, siger, at de trodser det, der i realiteten er en lov i det fysiske univers, en lov i naturen, naturlig lov, og de, på grund af deres magt, får andre til at støtte denne modstand, hvad sker der så med nationer, der trodser naturen? De bliver knust, ødelagt. Deres bekæmpelse af naturlig lov bliver redskabet for deres ødelæggelse. Hvis man støtter politikere, der bedriver en sådan trods af naturlig lov, hvad bringer man så over én selv, og ens nation? Man bliver en medskyldig, man håndhæver denne ødelæggelse, man fremkalder ødelæggelsen af ens nation, ens familie, alting.

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med,

må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens. Det er, hvad en soldat burde have i kampen, mod, ikke patriotisme, men dét; ikke patriotisme som et abstrakt flag; ikke patriotisme som et racistisk begreb; ikke patriotisme i nogen af disse andre, symbolske betydninger; men patriotisme i den betydning, som vi burde have i USA, men som vi stort set er fremmedgjorte overfor. At vide, hvad Ben[jamin] Franklin repræsenterede; et system af repræsentativt selvstyre under naturlig lov, og under loven, der styres af naturlig lov. At forestille sig rædslen ved engang at have kendt et sådant selvstyre; at forestille sig at leve under slaveri, der ikke alene er en materiel undertrykkelse, men ødelæggelse af selve ens børns sjæl. Og på os ligger såedes, og jeg vil respondere til denne udfordring, det moralske ansvar for hundreder af milliarder af sjæle, der, hvis tingene var passende, burde blive født i fremtiden.

Det ansvar påhviler os, at se tilbage til de martyrer, der gav os regeringsinstitutioner, i hvilke sandhed, og således frihed, fik samfundsmæssig status. Der findes ikke frihed uden sandhed, og der findes ikke sandhed uden frihed. Rettigheden hos en person, der ledes af de rette principper, til at komme frem til en mening, der bygger på fornuft – ikke en tilfældig mening, men baseret på en omhyggelig anvendelse af fornuft; og denne persons rettighed til at stå frem og sige, 'Dette er, hvad jeg mener, med mindre jeg bliver overbevist om det modsatte gennem fornuft'. Det er frihed. Om så hele samfundet er uenig med én, hvad så? Så længe, man ledes af fornuft, og så længe, man underkaster sig korrektion af ens opfattelse gennem fornuft, det er retten til at fremføre en mening i modstrid med flertallet i samfundet omkring én; det er frihed. Et demokratisk samfund, som 'Projekt Demokrati' i Kongressen definerer det i dag, er den mest forfærdelige vederstyggelighed, man kan forestille sig, og imod hvilket de,

der grundlagde USA, advarede. 'Demokrati' er det værste af alle onder, den værste af alle tyranner, fordi der ikke findes en værre tyran end i den irrationelle flok, en lynch-flok; demokrati, som de definerer det, er et demokrati, der består af en lynch-flok – pas på med ikke at have den forkerte hudfarve, eller den forkerte mening – og under hvilket personen ikke har nogen rettighed, undtagen retten til at være enig med det, der fremstår som flertallet af den herskende mening. Og, hvis flokken skifter mening, så river man sit tøj af og tager det tøj på, den tager på, og så fremdeles. Et samfund af modeluner og vanvid, uden noget moralsk formål, nogen moralsk karakter og evne til fornuft. Forsvaret af personen, der ønsker at udøve fornuft, der ønsker at blive styret af naturlig lov og fornuft, er samfundets helligste pligt – forsvaret og omsorgen for sådanne personer. Og et samfund, der ikke opfylder denne mission, er ikke levedygtigt. En regeringsform, der ikke tjener dette formål, er ikke levedygtig, fordi den ikke beskytter den mest dyrebare del af det menneskelige samfund – udviklingen af fornuftsevnen i den enkelte person; det, der gør os til virkelige mennesker; det, der gør vores individuelle liv helligt.

Og det er, hvad der står på spil.«

Offentliggjort den 5. jul. 2017

✘ *Ovenstående er et klip fra LaRouches hovedtale på en 1988-konference »Mad for Fred«, som en fejring af den forestående Schiller Institut-konference denne fredag (7. juli, 2017), der ligeledes har titlen, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«. Hr. LaRouche talte for flere end 400 landbrugsledere om potentialet for at anvende det Amerikanske Systems økonomiske metoder for at opretholde 100 milliarder mennesker om tre generationer, og den nødvendige, kulturelle opgradering for at udvikle vore borgeres kreativitet for at opnå dette mål.*

Se hele hovedtalen her: <https://youtu.be/UjYMNMSpZ3s>

Præsidenterne Xi og Putin mødes på tærsklen til topmødet i Gruppen af 20

Leder fra LaRouche PAC, 4. juli, 2017 – Helga Zepp-LaRouche har sagt, at topmødet i Moskva den 4. juli mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og Ruslands præsident Vladimir Putin, faktisk ville være den første begivenhed i det forestående topmøde den 7.-8. juli i Gruppen af 20. Topmødet i Moskva i dag indledte G20-møderne på et meget højt niveau. Hvis det skulle lykkes for G20-topmødet og dets mange sidemøder at opretholde samme høje niveau, som ved præsidenterne Xis og Putins møde i dag, ville lederne af G20 bogstavelig talt have sikret en blomstrende og fredelig fremtid for menneskeheden.

Putin, Xi og deres delegationer indgik utallige aftaler – så mange, faktisk, at de fleste af dem endnu ikke synes at være blevet registreret på engelsk. Men i centrum for alle disse aftaler, var koordineringen af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) med Bælte & Vej initiativet, lanceret af Kina. Med reference til Bælte & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj (hvor Helga Zepp-LaRouche var gæst), sagde præsident Putin: »Den kinesiske leders initiativ fortjener den mest omhyggelige opmærksomhed og vil blive støttet af Rusland på enhver måde.«

Præsident Xi bemærkede, at dette var hans sjette besøg til Rusland som præsident, og hans tredje møde med præsident Putin i år.

I en pause mellem de to delegationers møder, tildelte præsident Putin præsident Xi Apostlen Sankt Andreas Ordenen, Ruslands højeste ordensdekoration, som blev indviet af Peter

den Store i 1698. Putin sagde, at han gjorde dette som en anerkendelse af Xi Jinpings særlige tjenester i udviklingen af partnerskab, strategisk samarbejde og også venskab mellem de to stater.

Denne udnævnelssceremoni var et dybt personligt øjeblik, der også på det juridiske område åbenbarede det, der er mest universelt mellem de to ledere. Præsident Xi sagde, at den aktuelle periode »sandsynligvis er den bedste periode i Kinas og Ruslands omfattende partnerskabs og strategiske samarbejdes historie«. På forskellige måder bemærkede han, at de to forfølger dette partnerskab i ikke alene deres egne nationers, men i alle nationers interesse.

Dernæst kom den udtalelse, som mange har fundet så bemærkelsesværdig – som har fået mange til at flippe ud. Nemlig udtalelsen om, at de fuldstændigt har ladet geopolitik bag dem, som Helga Zepp-LaRouche har krævet i årtier. Da han fik Sankt Andreas Ordenen, sagde præsident Xi Jinping: »Hr. Putin og jeg er helt enige om, at kinesisk-russiske relationer fortsat må være fri for enhver udefrakommende indflydelse, uanset forandringer på den internationale scene.«

Vær forvisset om, at Lyndon LaRouche, og også Gottfried Leibniz, smiler i dag.

Bælte & Vej Fyrværkeri

Leder fra LaRouche PAC, 3. juli, 2017 – Koncerten i Carnegie Hall, New York, i slutningen af sidste uge og det efterfølgende symposium for at hædre Sylvia Olden Lees arbejde, samt den forestående konference, »Mad for Fred«, i slutningen af denne uge, udgør de to »bogstøtter«, der leverer det idémæssige lederskab og den programmatiske direktion for

det, der er i færd med at blive én af de mest dramatiske uger for internationalt diplomati i nyere historie.

For det første er der topmødet den 4. juli i Moskva mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping, med forventede resultater, der har fået begge sider til at karakterisere mødet som »årets begivenhed«. De planlægger at konsolidere koordineringen af Kinas Bælte & Vej Initiativ med den russiskledede Eurasisk Økonomisk Union; de vil åbne nye områder for videnskabeligt samarbejde, inklusive det Arktiske Område; og de har til hensigt at arbejde tæt sammen for at bekæmpe terrorisme, narkotikahandelen og andre trusler mod global sikkerhed.

Som Helga Zepp-LaRouche bemærkede i dag, så tager Xi-Putin-topmødet form af det afgørende spørgsmål i denne strategiske kombination af begivenheder. Derimod truer G20-mødet den 7. – 8. juli i Hamborg med at blive mere et gadekarneval end et seriøst topmøde: USA's finansminister Steven Mnuchin og Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble har gjort fælles sag i et forsøg på at bandlyse enhver diskussion af en seriøs finansreform, såsom Glass-Steagall og LaRouches Fire Love, som alene ville kunne give G20-topmødet mening og gøre den transatlantiske sektor i stand til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet.

Men de såkaldte »sidelinjer« af G20-topmødet ser ud til at blive langt mere produktive end den formelle dagsorden, som Merkel-regeringen har sat for selve topmødet. Statsoverhovederne for Kina, Japan, Sydkorea og selvfølgelig USA har planlagt mange møder på sidelinjerne af topmødet. Ruslands Putin har planlagt ikke færre end 11 bilaterale møder på topmødets sidelinjer – og dette omfatter ikke hans forventede møde med den amerikanske præsident Donald Trump, det møde, der »er afgørende, og som alle har ventet på«, med Kreml-assistent Yuri Ushakovs ord.

Hvis USA, Rusland og Kina kan arbejde sammen, kommenterede

Helga Zepp-LaRouche, så findes der en vej ud af den nuværende sammenbrudskrise. Dette vil kræve en desarmering af de multiple provokationer, som det bankerotte Britiske Imperium lægger i vejen for dem – fra Syrien til det Sydkinesiske Hav og til Koreahalvøen – og de må nødvendigvis adressere krisen med finanssammenbruddet, som er det Damoklessværd, der hænger over Vesten, og det må ske gennem de eneste programmatisk og idémæssige redskaber, der vil virke: nemlig dem, som Lyndon LaRouche har foreskrevet i sine »Fire Love«.

Foto: Et billede fra Hongkongs spektakulære fyrværkeriforestilling, i anledning af markeringen af 20-året for briternes overrækkelse af Hongkong til kinesisk myndighed, juni, 2017. (Telegraph/Youtube screen grab)

En afgørende uge for virkelig uafhængighed: Det Amerikanske System mod Det britiske Imperium

Leder fra LaRouche PAC, 2. juli, 2017 – Netop, som ugen for Amerikas Uafhængighedsdag begyndte, fejrede kineserne i Hongkong velsignelserne ved 20 års reel uafhængighed fra Det britiske Imperium.

I løbet af disse 20 år, siden briterne modstræbende opgav Hongkong, er det blevet en blot åbenlys konstatering at sige, at Kina har gjort det mest forbløffende fremskridt blandt alle nationer ved at vedtage de politikker for kredit, infrastruktur og produktivitet, der plejede at blive benævnt »det Amerikanske Økonomiske System«.

Spørgsmålet i denne uge handler om, hvorvidt USA under præsident Trump vil gå med i denne udvikling. Vil vi atter vedtage Alexander Hamiltons, George Washingtons, Abraham Lincolns og Franklin D. Roosevelts Amerikanske System, imod det, der stadig er det britiske imperiesystem – globalisering af frihandel, miljøbevægelse, post-industrialisme og krige med det formål at fjerne, hhv. installere, statsoverhoveder?

Trump bekæmper fortsat forsøget på at tvinge ham ud af embedet, som for femten måneder siden blev indledt af visse britiske efterretnings- 'dossierer' mod Rusland. Mere generelt, så er spørgsmålet i denne uge op til G20-nationernes topmøde den 7. – 8. juli den samme politik for frihandel / miljøbevægelse (læs: »Grøn kult«), der stadig kan spores tilbage til britiske, royale personer, og som den Europæiske Union vil arbejde for på G20-mødet. Alternativet hertil er USA's, Kinas, Ruslands og Indiens samarbejde om videnskabelig og økonomisk fremskridt, og fred.

Søndag aften talte præsident Trump over telefon med premierminister Abe fra Japan og med præsident Xi fra Kina, med sidstnævnte, der mandag skal mødes med Ruslands præsident Putin i Moskva. De næste skridt i den progressive reduktion af krig i Syrien, hvis flygtninge er begyndt at vende hjem, vil blive taget ved møder den 4. og 5. juli, med repræsentanter for Rusland, USA og FN. Og præsident Trump bør have bilaterale »topmøder« med Xi, Abe og Putin ved G20-møderne, der finder sted i dagene 7. og 8. juli.

En ny æra for økonomisk fremskridt begyndte med topmødet, omfattende 130 nationer, for Bælte & Vej Initiativet i Beijing i midten af maj måned, et fremskridt, for hvilket Lyndon og Helga LaRouche har arbejdet og organiseret i fire årtier. Denne nye, økonomiske orden øger i enorm grad muligheden for Trumps USA at vende tilbage til det Amerikanske System og »gøre Amerika stort igen«.

Dette politiske skifte, og det Amerikanske System, er

indlejret i LaRouches »Fire Love«, omfattende bankopdeling (Glass-Steagall), statslig bankkredit, samt udvidelse af udforskning af rummet og den fremskudte, videnskabelige grænse, som repræsenteres af fusionskraft.

Schiller Instituttet, Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur vil holde en afgørende konference, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«, i New York den 7. juli og i de to dage, hvor G20-mødet samtidig finder sted i Hamborg, Tyskland.

Der er store muligheder i denne uge, men også en betydelig fare, der kommer fra strategiske konfrontationer og endda nye krigshandlinger. Enhver indsats og støtte må kastes ind på vægtskålen for reel uafhængighed, og for det Amerikanske Økonomiske System.

Foto: En ceremoni, hvor Hongkongs og Kinas flag hejses, markerer 20-året for byens tilbagelevering til Kina fra Storbritannien. 20. juli, 2017. (Youtube Screen Grab/AFP)

De virkelige økonomiske spørgsmål: Præsident Trump dropper Paris-klimaaftale. (PDF)

Fremragende! Og nu, fusionskraft og den Nye Silkevej.

Trump fortjener respekt og støtte for at kæmpe imod denne klimaforandrings-afskrækkelse, for dette er ikke bare et eller andet politisk spørgsmål; denne beslutning konfronterer en

koordineret, global kampagne, kørt af de højeste niveauer af det anglo-hollandske oligarki. Vi har nu muligheden for at gøre en ende på dette program i Malthus' tradition og vende tilbage til vækst og udvikling, hvis præsident Trump følger op på det ved at tilslutte sig det nye, globale paradigme for udvikling, som anføres af Kinas politik for udvikling, under den Nye Silkevej.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Rismarker i Vietnam.

Et hundrede år med 'vise og skønne'

Sylvia Olden Lee –

'Thi skønhed lever sammen med venlighed'.

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

30. juni, 2017

Vært Matthew Ogden: Vi har et meget dramatisk billede, der venter os forude, og vi står nu ved åbningen at det, der vil vise sig at blive en meget dramatisk juli måned. Vi er nu præcis syv dage fra G20-topmødet, der finder sted i Hamborg, Tyskland. Selv om indholdet af topmødet sandsynligvis ikke

bliver bemærkelsesværdigt i sig selv, så er dette en ekstraordinær mulighed. Det bliver første gang, at præsident Donald Trump fra USA vi få mulighed for at have et bilateralt, regulært, ansigt-til-ansigt møde med præsident Vladimir Putin fra Rusland. Der har i løbet af den seneste uge, tre uger, fire uger, været forsøg på at køre dette potentielle topmøde af sporet og gøre det mislykket selv inden det løber af stablen. Vi må i de næste syv dage holde nøje øje med ethvert forsøg på at sprænge dette i luften eller sprænge muligheden for den rolige og klare, rationelle relation, som præsident Trump og præsident Putin kunne få ved et regulært møde.

Vi har set en række provokationer i Syrien, først og fremmest. Vi så et syrisk fly, der blev skudt ned; vi så et amerikansk militærfly, der chikanerede [den russiske forsvarsminister] Shoigus fly. Og i de seneste dage har vi set forsøget på at sætte en fælde for præsident Trump til endnu en direkte konfrontation med Syrien – og, gennem forlængelse, med Rusland – over såkaldte »kemiske våben«, de angivelige kemiske våben. Dette forsøg døde i fødslen, og der er mange faktorer i dette, vi sikkert ikke kender alle detaljerne omkring. Vi ved, at der finder en intens kamp sted om politikken bag scenerne i Det Hvide Hus. Vi så dette udspilles i forskellige offentlige former; vi så også udgivelsen af denne meget vigtige artikel af reporter Seymour Hersh, der beviste, at disse beskyldninger om kemiske våben i den tidligere hændelse, hvor Trump-administrationen bøjede sig og angreb den syriske flybase, var falske, og blot var operationer 'under falsk flag'.

Og igen, dette er alle faktorer, der er i overensstemmelse med dette forsøg på at køre dette mulige topmøde mellem Putin og Trump af sporet. Men alt peger nu på, at det kører på skinner og kunne vise sig at blive et meget vigtigt møde med det formål at stabilisere og normalisere relationerne mellem USA og Rusland. Vi ser, at 'narrativen' er begyndt at flosse i kanterne og faktisk er ved at trevle helt op omkring historien med det såkaldte »Russia-gate«. Vi ser nu meget offentlige og

fremtrædende tilbagetrækninger, som CNN blev tvunget til at foretage, og vi har set den seneste fra *New York Times*. Denne medie-narrativ begynder nu at gå i opløsning i kanterne, og det amerikanske folk begynder at gennemskue det. Vi har set forskellige Demokrater i Huset og Senatet sige til det Demokratiske Partis lederskab, vi kan ikke blive ved med at gå ud i valgkredsene og sige »Trump, Trump, Trump; Putin, Putin, Putin. Det hele handler om russerne, der hacker valgene. Vore vælgere er ikke interesseret i denne narrativ. Det, de er interesseret i, er økonomiens kollaps og perspektiverne for beskæftigelse. Hvordan skal vi overvinde krisen med narkotikaafhængighed? Og, meget reelt, USA's kollapsende infrastruktur?«

Vi vil gå lidt i dybden med dette spørgsmål, men lad mig blot bemærke, at den anden, vigtige mulighed, som vi kunne få at se på G20-mødet, er en opfølgning af topmødet mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping. Vi ved, at en meget vigtig relation blev skabt mellem Trump og Xi på Mar-a-Lago-topmødet for nogle ganske få måneder siden, da præsident Xi kom til USA. Men flere dramatiske begivenheder er indtruffet siden da; først og fremmest, Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing, hvor præsident Trump traf den meget kloge beslutning at sende en repræsentant på højt niveau – Matt Pottinger. Dette har nu etableret den mulighed, hvor der finder en meget seriøs diskussion sted på meget højt niveau omkring USA's formelle tilslutning til Silkevejens udviklingsprojekter – Ét Bælte, én Vej-initiativet; og omkring at bringe Kina ind til at assistere med genopbygningen af infrastrukturen her i USA. Der er flere udviklinger, som vi dækkede detaljeret i sidste uge, men den vigtigste af disse var et regulært møde mellem rådgiver Yang og præsident Trump, der fandt sted i Det hvide hus; hvor præsident Trump – iflg. rapporter fra *Xinhua* – sagde »Ja, vi er meget interesseret i at deltage i en fælles relation med Kina for at bygge Bælte & Vej«. Dernæst var der flere satellitbegivenheder, der fandt sted omkring dette, og som diskuterede detaljerne i, hvad det ville betyde at få en

sådan form for fælles samarbejde omkring udvikling både udenlands og herhjemme.

Denne diskussion om USA's tilslutning til den Nye Silkevej kunne ikke være mere presserende nødvendig. Infrastrukturen internt i USA befinder sig nu ved et punkt, hvor den totalt er ved at disintegrere. Vi har netop haft nyheder fra New York City, som vi har dækket, om, at der har været den ene afsporing efter den anden togbrand, den ene krise i undergrundsbanen og forsinkelse efter den anden i New York City. Det leder alt sammen til det, der bliver kaldt »Helvedessommeren«. Vi har en overskrift her, som jeg viser på skærmen; dette er fra *New York Times*.

»Guvernør Cuomo erklærer New York Citys undergrundsbane i nødtilstand«.

Guvernør Cuomo har erklæret, at, efter den seneste togafsporing, der skete i onsdags – og som er en temmelig skræmmende oplevelse for alle involverede – med tog, der brændte og forsinkelser, der forstyrrede dusinvis af New York-indbyggeres dagligliv. Dette er blot en af mange i rækken af farlige og ødelæggende katastrofer, der er indtruffet i dette 100 år gamle undergrundssystem i New York. Det, som guvernør Cuomo nu har gjort, er at erklære New York City i en nødtilstand for så vidt angår Metropolitan Transportation Authority [MTA]. Han har givet MTA-formand Joe Lhota 30 dage til at fremlægge en komplet plan for reorganisering. Han har sagt, at staten New York vil bevilge yderligere \$1 mia. i midler til MTA's hovedplan.

Her er et citat fra guvernør Cuomo, som jeg viser her på skærmen, så I kan se, hvad han sagde om denne nødtilstand.

»Forsinkelserne driver New Yorkere til vanvid«, sagde han. »De er rasende over manglen på kommunikation, pålidelighed og nu ulykker. For kun tre dage siden var der bogstavelig talt et tog, der kørte af sporet. Det er en perfekt metafor for hele

det dysfunktionelle system. I dag vil staten New York sende penge efter sine ord.»

Det er altså et citat fra guvernør Cuomo i New York.

Så jo, infrastrukturen ikke alene i New York City, men i hele USA er i en nødtilstand. Vi *har* brug for en nødplan for at udbedre og genopbygge vores eksisterende infrastruktur; meget af den er et halvt, hvis ikke et helt århundrede gammel og er ude over sin naturlige levetid. Men herudover, og meget eftertrykkeligt, kan vi ikke blot have en fremgangsmåde, hvor vi flikker kanterne sammen og kommer plastre på et system, der er i forfald og blev bygget i det foregående århundrede. Vi må også fuldstændig gentænke og danne os nye begreber om, hvordan en fremtidsorienteret, 50-100 årig vision for USA skal være. En vision med et USA, der er integreret i den nye, globale platform med den Nye Silkevej; med Bælte & Vej-initiativet, der er i færd med at forandre planetens fremtræden, mens vi taler.

Som sagt, så handler det ikke om at flikke ting sammen i kanterne og fikse den eksisterende infrastruktur. Det, vi har brug for, er en helhedsvision, en national vision, ikke kun for nutiden, men forlænget 50-100 år ud i fremtiden, og som vil bestemme de nødvendige delelementer, som vi bygger, for at komme derfra og dertil, for at opnå denne vision om en fremtidig platform i USA. Jeg kan godt lide det billede, som kineserne har talt om i Afrika; ideen om at bygge et helt nyt kontinent. Det, kineserne har været i stand til at præstere i Afrika på nogle ganske få år, er forbløffende mht. et økonomisk mirakel, som de bibringer dette kontinent; men det er præcis en sådan fremgangsmåde, som vi har brug for, for kontinental-USA og for hele den vestlige halvkugle – Nord- og Sydamerika tilsammen. En komplet vision for, hvad en kontinental infrastrukturplatform må være, integreret i denne Ét Bælte, én Vej; det Økonomiske Silkevejsbælte og den Maritime Silkevej. Og en af hjørnestenene ville være at bygge jernbaneforbindelsen over Beringstrædet, der ville forbinde de

to, store, kontinentale landmasser på planeten på en måde, der i geologisk historie aldrig før er sket.

Men, hvordan skal vi gøre det? Dette kan tydeligvis ikke ske ved hjælp af økonomisk frimarkedstankegang. Man må have en vision, der dirigeres fra toppen og ned centralt, af den nationale regering; der blev skabt som en Forfatningsmæssig Føderal Republik af Alexander Hamilton til dette formål. Man må sige, hvilke er de nødvendige projekter? For Alexander Hamilton var det havneprojekter, veje, at åbne op for det indre af kontinentet; at bringe vareproduktion ind i det, der før blot havde været en tidligere landbrugskoloni på det tidspunkt. Men Alexander Hamiltons vision nødvendiggjorde dernæst skabelsen af de nødvendige, statslige finansinstrumenter – den Første Nationalbank – for at bringe denne vision til virkeliggørelse.

Det er sådan, kineserne har diskuteret, hvordan de har bygget den Nye Silkevej. Xi Jinping fremlagde sin vision i 2013, under en tale i Astana, Kasakhstan; og han har nu på fire korte år været i stand til at gøre denne vision til virkelighed. Som han sagde, »fra tanke til handling«. De har nu erklæret, at kineserne har til hensigt om tre år at fjerne fattigdom fuldstændigt fra Kina, og det er en bedrift, vi kan tro på, de vil opnå; som det er blevet demonstreret af det økonomiske mirakel, der hidtil er kommet fra Kina. Men dette er essensen i Henry Clays [udenrigsminister 1824-29 under præsident John Quincy Adams] og Abraham Lincolns Amerikanske System. Dette er, hvad programmet for USA's præsidentskab bør være.

(Her følger udskrift på engelsk af resten af webcastet)

We have a very fascinating report just incidentally, that there is continuing to be discussion around this idea of the American System; even coming from Republican circles inside

Washington. Representatives of {Executive Intelligence Review}

attended a briefing in Capitol Hill just a few days ago, that was

sponsored by the American Opportunity Foundation and the American

Public Transit Association. This drew some leading Republicans

from the levels of Federal and state government, who are strongly

in support of the idea of large public financing of

transportation infrastructure. This might not seem to fit the

Republican profile, but if you go back to the original Republican

Party platform that President Trump cited from McKinley in the

end of the 19th Century, the idea of the American System was

written directly into the Republican Party platform. Abraham

Lincoln, after all, was a strong advocate of the American System

and was the founding President of the Republican Party. In fact,

two speakers at that event, surprisingly former Virginia Governor

Jim Gilmore and then the former Connecticut Department of

Transportation Commissioner Emil Frankel, both referenced by

name, explicitly, the "American System of Henry Clay." So, I

would not discount the fact that the ideas that the LaRouche Movement have been championing along this front for years if not

decades, are becoming very pervasive in policymaking circles in

the United States. Not only in the Republican Party, but in the

Democratic Party, too.

But it's our job to consolidate and to pull this together

into a national leadership cadre who understand not just in

words, but in principle, the concept which underlies Lyndon

LaRouche's Four Economic Laws. If you start with Glass-Steagall

and return the banking system to what it was originally to be as

a commercial banking system which is able to guarantee credit for

small businesses and for projects of development which have

knowable rates of return, instead of this kind of Wall Street,

Las Vegas-type casino gambling which has been predominant on Wall

Street for the last 17-18 years since the repeal of

Glass-Steagall; that's the necessary open door that we then

create the possibility to build the Third National Bank or an

equivalent of such. And to direct large flows of direct

Federal,

public credit into infrastructure not just of the 20th Century variety, but infrastructure projects which have yet to be conceived of. The infrastructure of the future; or as Mr. LaRouche identifies it in his Four Economic Laws, the platform for creating a higher state of existence for the human economic system.

So, this is the critical element, and I cannot say enough how important it is to understand that we're now at the point where the United States integrating itself into this New Paradigm

is a very real concept. This is something which could happen in

a very substantial way. We have a countdown now of seven days until the possibility for a sit-down meeting between President Trump and President Xi, where they can discuss this in much more

detail; and the very strategically important meeting that will occur between President Trump and President Putin, despite all attempts to derail, undermine, and sabotage this potential relationship.

Here in the United States, I think we just have to take a moment to recognize the leadership significance of what has

been

provided on the street level by LaRouche movement and LaRouche PAC activists across the country; but most importantly, as we've

seen recently, in New York City. We've had several on the ground

reports that we've shared with you via the LaRouche PAC Facebook

page and the LaRouche PAC website. We've had some very important

insights that the American people are at the point that if you present this kind of optimistic vision of what could possibly be

achieved if we were to overcome this geopolitics and the attempted coup against the sitting President of the United States, it's a very optimistic kind of picture. Americans are ready to participate in that.

The other element of this though, is that there is a certain element of optimism which has been able to cut through the pessimism and cynicism that have pervaded the American people for

the last 16 years. If you look at the two terms of George W Bush

followed by the two terms of Barack Obama, the American people have become so demoralized and beaten down, and become so

acclimated to the idea that America's role in the world is to spread perpetual war; and the Federal government's role domestically is to bail out speculators on Wall Street. But when

they see that someone's willing to take this establishment on, the American people have now begun to break out of their shells.

There are many elements of that.

As we've cited in recent days on the LaRouche PAC website, there is a line to be remembered from the famous essay by the 19th Century English poet, Percy Bysshe Shelley, in his essay "In

Defence of Poetry," where he talks about a time in which people

are able to absorb and communicate much more profound and much more impassioned ideas about the future state of man and man's relationship to the Universe. This was an insight that Percy Shelley had as a poet; but as he said, "the poets are the unacknowledged legislators of the world."

Now, in a very, very special event that occurred yesterday, just last night, that I had the great honor and pleasure of attending, in New York City at the historic Carnegie Hall, there

was a great poet and artist, who was honored on her 100th

birthday: This was Sylvia Olden Lee, who was born on this date,

June 29th – yesterday – one hundred years ago, in 1917. She would have been 100 years of age last night. And a tribute to her memory and to perpetuating her living legacy, was sponsored

by the Foundation for the Revival of Classical Culture, at Carnegie Hall in New York City, to an absolutely packed audience,

and an audience which was impassioned in their involvement in the memory and celebration of the legacy of this incredible woman.

Now, this tribute concert, which was called “Tribute to Sylvia Olden Lee, Master Musician and Teacher” comprised of arias

that were sung by leading students of Sylvia Olden Lee from across the United States who are now leading operatic singers, people who had been touched by her and had learned from her and

who had lived alongside of her, they sang Verdi arias, Donizetti

arias; they sang art songs by Johannes Brahms, by Franz Schubert,

but they also sang the Spirituals, the African American Spirituals which were so much a legacy of this woman: Sylvia

Olden Lee, who was the first African American vocal coach to be

hired by the Metropolitan Opera. And she created the opportunity

for Marian Anderson to break the color barrier and become the first Black woman singer to take the stage at the Metropolitan Opera, with so many others to follow behind her.

Also was presented choral selections of Spirituals, of these arrangements of {Lift Every Voice and Sing}, of {Lord, I Don't Feel No Ways Tired}, {Go Down Moses}, {Soon I Will Be Done}; but

also the {Ave Verum Corpus} by Wolfgang Amadeus Mozart, and the

Hallelujah chorus from Beethoven's {Christ on the Mount of Olives}.

So this was an absolutely stunning musical event, but it was also an event which testifies to the immortality of the human soul. Because I think, as everyone who was present at this tribute concert can tell you, Sylvia Olden Lee was not just remembered at this concert; she was not just remembered by those

in the room, but she was physically and spiritually present to those who were gathered in that room in her honor. She {was} there, in person, in a very real way.

Now, along with these beautiful musical tributes that were sung and presented by all the various musicians that were involved, there were also an astounding number of written and spoken tributes that were presented in her honor. Sylvia Olden Lee's daughter, Eve, spoke in person at Carnegie Hall. Her former

husband, Everett Lee, spoke via video; and there was even a video

that was played of Sylvia Olden Lee herself speaking at a Schiller Institute conference in 1994, in which she spoke about

the relationship that she had to the legendary Roland Hayes who

was a close friend of Sylvia's father.

[<https://www.youtube.com/watch?v=S2pItZ0jIe4>]

There were also written greetings from Jessye Norman who is a world renowned opera singer; Willis Charles Patterson, a bass-baritone; George Shirley, also a world renowned opera singer; Eugene Simpson, a renowned conductor and music arranger;

Everett Lee III who is the son of Sylvia Olden Lee; Bobby McFerrin, who is the godson of Sylvia Olden Lee and the son of the famous Robert McFerrin, one of the renowned 20th century African American opera singers. Bobby McFerrin himself is a

renowned jazz vocalist here in the United States. A variety of

others: William Ray, Marti Newland from Oberlin; also Jesse Hamilton, a New York state senator; Blanche Cook, distinguished

professor of history at John Jay College; Gail Robinson, soprano;

Marian Dora Howe Taylor, and many others. Also there was a greeting from the Honorable Minister Louis Farrakhan.

And present at the event, was the biographer of Sylvia Olden Lee, Elizabeth Nash, who worked so closely with Sylvia to draft

her memoirs, which appropriately were published under the title

{Who Is Sylvia?}, a reference to a famous English-language Schubert Lied, based on text from William Shakespeare. That song

was also presented at the beginning of the second half of this extraordinary, historic concert.

The shocking thing that occurred for the audience, was in the beginning of the second half, a representative of Mayor Bill

De Blasio's office came out onstage, and declared that an official proclamation had been issued by the Mayor of New York City, declaring that June 29th, 2017 was "Sylvia Olden Lee

Day.”

And I'd like to put on the screen the text of this proclamation

from Mayor De Blasio. It reads as follows:

“Office of the Mayor, City of New York

“Proclamation:

“{{Whereas:}} The creative energy that defines the five

boroughs has long

inspired people from across the world, and generations of diverse

artists and musicians have flocked to our city and shaped our

cultural landscape. As a trailblazing African American vocalist,

pianist, and music educator, the late Sylvia Olden Lee is among

this group of influential performers who advanced the music scene

in the five boroughs and beyond. Tonight, on what would have been

Lee's 100th birthday, New Yorkers and performing artists of all

backgrounds will celebrate her life and legacy during a concert

at Carnegie Hall, hosted by the Foundation for the Revival of

Classical Culture, the Schiller Institute, and Harlem Opera

Theater.

“{{Whereas:}} Born in 1917, Sylvia Olden Lee was raised in Mississippi by

parents who were gifted musicians, and she began learning piano

at age five. Equipped with immense natural talent, she went on to

study piano at Howard University and at age 16 she was invited to

perform at the White House for Franklin Delano Roosevelt’s

inauguration. Lee also excelled as a vocalist and she possessed a

deep knowledge of African American spirituals. In 1954, Lee

became the first African American professional hired by New

York’s Metropolitan Opera, where she worked for many years as a

vocal coach and played a key role in coordinating the

groundbreaking debut of Marian Anderson at the Met. During her

long and successful professional career, Lee accompanied and

coached singers throughout the United States and Europe, and she

worked with many internationally-acclaimed artists, among them

Paul Robeson, Jessye Norman, Kathleen Battle and Robert McFerrin.

“{{Whereas:}} As a dedicated vocal coach and a passionate

music educator,

Lee was a mentor to generations of young artists, and her legacy

continues to inspire emerging and established musicians in the five boroughs and beyond. Through her hard work, enthusiasm, phenomenal talent and encyclopedic knowledge of spirituals and classical music, Lee made tremendous contributions to the world

of music, and as a pioneering African American artist, she fostered diversity in the cultural sector, paving the way for others. As you gather tonight to enjoy an evening of performances

in Sylvia Olden Lee's honor, Chirlane and I are pleased to join

in paying tribute to an outstanding artist who shaped the history

of music in New York and around the world.

"{{Now therefore,}} I, Bill De Blasio, Mayor of the City of New York, do hereby proclaim Thursday, June 29th, 2017 in the City of New York as: {{Sylvia Olden Lee Day}}"

So this was an incredible tribute and celebration of Sylvia Olden Lee Day in the City of New York. This commemorative program went out to everybody who was present, with this

beautiful picture of Mrs. Lee on the front of the program. And

on the back it said, "Lift Every Voice and Sing" which was appropriate for the concluding piece of this concert, which was a

wonderful and rousing arrangement of that national song of freedom, {Lift Every Voice and Sing}, which was arranged and conducted by the famous Roland Carter. And as soon as the music

began, the audience on its feet, singing along.

Now, Lynn Yen, who is the executive director of the

Foundation for the Revival of Classical Culture, invited

everybody present to join the Schiller Institute Community Chorus

and to become part of a growing movement for the revival of

Classical culture in New York City and beyond, setting as a goal,

one year from today, that that community chorus should have 1,500

members. And I think many members of the audience were so

inspired by that concert that they were very eager to join such

an extraordinary chorus.

The combined choruses of the Harlem Opera Theater and the

Schiller Institute Chorus comprised a chorus of hundreds on the

stage of Carnegie Hall last night.

Now, one more greeting that was written and included in this commemorative program, was from Helga Zepp-LaRouche, herself, who

is the founder and director of the Schiller Institute. And I'd

like to put in the screen the tribute to Sylvia Olden Lee from Helga Zepp-LaRouche. She said:

"Sylvia Olden Lee was one of those absolutely outstanding artists, who are capable of crystallizing for her many pupils and

the people she inspired, the essence of a piece of music, the true idea, only accessible to those individuals, who can read the

intention of the poet and the composer. She implanted in many minds throughout her life the knowledge in her students, how the

artists, the singer, the instrumentalists steps modestly behind

the composition, but at the same time adds his or her ennobled individuality to the performance, to make it both unique and absolutely truthful.

"In doing that, she was always playful, polemical, full of humor, profound, loving and with a disarming openness, and by representing all of these characteristics, she would liberate her

students, as well as the audience out of their normal un-elevated

condition to the higher plane of true art. She was able, like only a few, to let those around her participate directly in the

creative process, in the diligent work of the kind of perfection

it takes, to actually produce art, and not just nice sounds.

“The afternoons and evenings she would participate in

{Musikabende} or coaching sessions in our place in Virginia,

together with William Warfield, Robert McFerrin, and numerous

other Classical artists, belong to the fondest memories for my

husband, Lyndon LaRouche, and myself. Sylvia and Bill [Warfield]

were for many years on the board of the Schiller Institute and

added an invaluable treasure to its work. In thinking about

Sylvia, one suddenly wishes she would be still there, since what

she taught is so very needed for our humanity. – Helga

Zepp-LaRouche, Founder, Schiller Institute”

Now, I think that spirit was infused in the entirety of the

performers and the audience that was present, and many of them

are gathering again, as we speak today, in New York City at the

Lincoln Center for a follow-up symposium, again sponsored by

the

Foundation for the Revival of Classical Culture, which is the conclusion of this two-day tribute to Sylvia Lee, which is called, "The Aesthetical Education of Humanity through Music," and is involving a discussion among many of those performed last

night, and who were teachers and who were touched by Sylvia Olden

Lee; including a presentation on the necessity for a return to the so-called "Verdi tuning": This is the A=432 tuning which was

mandated by the great operatic composer Giuseppe Verdi; and a return to the idea of a discussion for a proposed, new National

Conservatory of Music.

Now, what I'd like to show you, just inclusion for today's

broadcast, to give you a little bit of a taste of the

extraordinary character of Mrs. Sylvia Olden Lee, as we celebrate

her 100th birthday, is this small video excerpt from the

conclusion of a speech that she delivered at a conference of the

Schiller Institute in February 1994:

"I know from the fact that you're here, your presence

attests to the fact that you believe in justice and one

world. I

hope you keep persevering and going into the far corners of this

globe, selling it to other people, because {we are one family}.

We all belong to {one God}, no matter what you call Him. And as

such, we should keep in touch with each other, through Classics

{and folk music}. [applause]"

So I think that's a beautiful rallying call for all who are believers in justice, as she said "one world," a cooperation among humanity, that we all send this message, sell this message

to the ends of the Earth and that we work tirelessly, to achieve

that beautiful vision, and to remain in touch with each other through music and art, the Classics and the folk songs alike.

So again, this was a beautiful event. All of those who had the opportunity to attend, I'm sure, will remember this for the

rest of their lives, and will be inspired to follow in the footsteps of such a beautiful and inspiring teacher.

As I said in the beginning of our broadcast, we are now in the eve of the beginning of the month of July, I think we can

expect some very important opportunities, as things continue to

develop, as we look ahead to the July 7-8, one week from today,

summit – the G20, but the important bilateral meetings that will

occur on the sidelines, between President Trump and President Xi,

and President Trump and President Putin.

So we continue our work here in the United States for the

U.S. to join the New Silk Road, and it couldn't be any more

urgent than it is right now: Thank you very much for joining me

here today, and please stay tuned to larouchepac.com, as we bring

you more updates, in the continuation of our campaign here in the

United States.

Be sure to visit larouchepac.com, subscribe to YouTube

channel, and please become a regular member of the LaRouche PAC,

by joining our email list and by signing up on the Action Center

at larouchepac.com. Stay tuned, and we'll see you again.

Nye omstændigheder, og hvad de kræver

Leder fra LaRouche PAC, 29. juni, 2017 – Verdenshistoriens nye fase, der formelt blev indviet, da Bælte & Vej topmødet blev afholdt den 14.-15. maj i Beijing med deltagelse af Helga Zepp-LaRouche, fortsætter med at vælte den gamle imperieorden og åbne vejen for, at verden kan gå ind i det Nye Paradigme, som LaRouche-parret har kæmpet for i årtier. Disse fuldstændigt nye omstændigheder kræver nu af hver enkelt af os, at vi skarpt opgraderer graden af vores generelle vurdering, vores engagement og vores lederskab, for at imødegå de kommende timers og dages kvalitativt nye udfordringer.

I dag samles, sammen med hundreder af andre, LaRouches Manhattan-projekt for at hylde den udødelige lærer i klassisk musik, Sylvia Olden Lee. Men den selvsamme dag erklærede New Yorks guvernør, Andrew Cuomo, at New Yorks transportsystem var i nødtilstand. Hvem kan stadig være i tvivl om, at de løsninger, som Lyndon LaRouche så indtrængende har krævet, behøves omgående – baseret på et massivt program for statskredit, som foreskrevet i LaRouches »Fire Love«?

Til trods for, at Gruppen af 20-topmødet i sig selv – planlagt til 7-8. juli i Hamborg – tilsyneladende er dømt til irrelevans pga. den tyske kansler Merkels tåbelighed, så er der ikke desto mindre planlagt mange flere, vigtigere, bilaterale og trilaterale møder omkring og i mellemrummene af G20-mødet. Det vigtigste af disse møder er sandsynligvis mødet mellem præsidenterne Trump og Putin, et møde, som både vi og præsident Trump – og sandsynligvis også præsident Putin – havde håbet at holde meget tidligere. Alt omkring dette Trump-Putin-møde er blevet et spørgsmål om nærkamp med dem, der for

enhver pris ønsker at forhindre enhver forståelse med Rusland. I betragtning af, at, fra nu af at regne, vil der blive et møde af en eller anden art mellem de to præsidenter i Hamborg, florerede officielle erklæringer om, hvilken form for møde, det bliver, frem og tilbage i løbet af dagen. Senest forlyder det fra Trumps økonomiske chefrådgiver Gary Cohn, at Det Hvide Hus forventede, at mødet ville blive et formelt, bilateralt møde, snarere end en uformel »trukket til side«-samtale.

På en anden front i den samme krig fortsatte præsident Trump frem i sporet af sin afvisning den 1. juni af Paris-klimaaftalen og sagde til et møde i Energiministeriet her til eftermiddag, at, »I dag annoncerer jeg stolt seks helt nye initiativer til at fremdrive denne nye æra med amerikansk energidominans. For det første vil vi begynde at genoplive og udvide vores kernekraftsektor – som jeg er meget glad for – der producerer ren, bæredygtig energi, fri for udledning. En total gennemgang af USA's politik for kernekraft vil hjælpe os til at finde nye måder til at revitalisere denne afgørende energikilde. Jeg ved, at du er meget entusiastisk for det, Rick. [Energiminister Rick Perry.]«

For at slutte denne rapport i en helt anden dimension – konsulenter fra McKinsey har netop udgivet en banebrydende undersøgelse om Kinas økonomiske engagement i Afrika. McKinsey skønner, at omkring 10.000 kinesiske firmaer er aktive i Afrika – med omkring 90 % af dem, der er privatejede – og af hvilke de undersøgte omkring 1.000 i otte lande. De bemærker, at, siden år 2000, er Kina skudt frem fra at være en lille investor i Afrika og til at blive langt den største, økonomiske partner i kontinentet. Næsten en tredjedel af de kinesiske firmaer i Afrika er involveret i varefremstilling, en fjerdedel i tjenesteydelser, omkring tyve procent i handel og tyve procent i ejendomme og byggeri. Tolv procent af afrikansk industriproduktion – til en værdi af omkring en halv billion dollar – varetages af kinesiske firmaer. Kinesiske firmaer tegner sig for næsten halvdelen af Afrikas

internationale kontrakter inden for byggesektoren. Fireoghalvfjerds procent af de kinesiske firmaer i Afrika sagde, de var optimistiske omkring fremtiden dér, og de fleste har foretaget investeringer, der repræsenterer et langsigtet engagement over for Afrika snarere end handelsaktiviteter og aktiviteter på kontrakt.

I de kinesiske selskaber, der var med i undersøgelsen, var 89 procent af de ansatte afrikanske og kom op på næsten 300.000 jobs for afrikanske arbejdere. Opskrevet til de skønsmæssigt i alt 10.000 kinesiske firmaer i Afrika betyder dette, at kinesiskejede foretagender har flere millioner afrikanske arbejdere. Næsten to tredjedele af kinesiske arbejdsgivere tilbyder en eller anden form for faglært uddannelse. Inden for bygge- og varefremstillingssektoren tilbyder halvdelen af firmaerne lærlinguddannelser.

Halvdelen af firmaerne havde introduceret et nyt produkt eller en ny tjenesteydelse til det lokale marked, og en tredjedel havde introduceret ny teknologi. I nogle tilfælde havde kinesiske firmaer sænket prisen for eksisterende produkter og tjenesteydelser med så meget som 40 procent, gennem forbedret teknologi og storproduktion med lavere omkostninger.

Under »områder for signifikant forbedring« siger McKinsey, at værdimæssigt kun 47 procent af de kinesiske firmaers indkøb skete fra lokale, afrikanske firmaer. Et andet »område for forbedring« er, at kun 44 procent af de lokale administratorer i de kinesiske selskaber var afrikanske, selv om nogle firmaer havde drevet deres ansættelser på administratorniveau op over 80 procent.

Det er da 'noget nyt under Solen', er det ikke?

Foto: Helga Zepp-LaRouche var gæst på CCTV's 'Dialog med Yang Rui' under sit besøg til Bælte & Vej Topmødet i Beijing, Kina, 14.-15. maj, 2017. (EIR-foto).

To fortællinger om én by

Leder fra LaRouche PAC, 28. juni, 2017 – Torsdag 29. juni vil en historisk koncert blive afholdt i Carnegie Hall i New York City for at fejre Sylvia Olden Lees liv og værk. Sylvia Olden Lee var en banebrydende sanglærer ved Metropolitan Operaen og mangeårig ven og kollega i Schiller Instituttet. Sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur vil et 220 mand stort kor, af hvilket Schiller Instituttets 110 mand store NYC-kor udgør halvdelen, optræde. Desuden vil Convent Ave. Baptistkirkens kor, ledet af Lees (og Schiller Instituttets) mangeårige ven Gregory Hopkins, stifter og leder af Harlem Opera Theater, ligeledes optræde.

Koncerten/hyldesten til ære for Lee vil dagen efter blive fulgt op af et arbejdssymposium over Verdistemningen C=256, der vil omfatte sammenligninger mellem udvælgelser sunget i A=432 og A=440 eller højere. Den to dage lange proces vil udgøre et betydningsfuldt skridt fremad for Lyndon LaRouches »Manhattan-projekt« om opbygningen af et 1000 til 1500 mand stort kor, som LaRouche foreslog for mere end et år siden.

En sådan genoplivelse af klassisk kultur er afgørende for at bringe videnskabelig tankegang tilbage til USA, og for helt at kunne skifte landet ind i det Nye paradigme med Kinas Bælte & Vej Initiativ.

Men, der findes et andet New York, som vi dagligt bliver mindet om. I går fandt der en katastrofal afsporing sted på én af Manhattans store undergrundsbanelinjer, der medførte dusinvis af sårede (heldigvis ingen døde – denne gang) og alvorlig beskadigelse af spor og tunnel. Ingen har et skøn over, hvor længe, det vil tage at udføre reparationerne. Men dette er kun en forsmag på den »Helvedessommer«, der venter

New Yorks indbyggere, med start 10. juli, hvor man har bebudet en række nedskæringer af driften på 20 % for at give plads til, at nødvendige udbedringer kan udføres.

Sagens kendsgerning er, at hele infrastrukturnettet i det større New York-område er ved at bryde sammen som følge af årtiers manglende vedligeholdelse og investering i ny kapacitet. Schiller Instituttet er i øjeblikket ved at udarbejde et totalomfattende programforslag for, hvad der må gøres og omgående sættes i værk, for at adressere denne krise – hvilket indbefatter et tæt samarbejde med Kina og dets kapacitet inden for infrastruktur, der er i verdensklasse.

Faktisk er hele det transatlantiske system i færd med at kollapse – både dets fysiske økonomi og dets finanssystem – og vil ikke kunne genrejses uden en afskrivning af den bankerotte derivatboble til \$1,5 milliard, på basis af Glass/Steagall-bankopdelingsloven og den bredere politik i LaRouches Fire Love.

Det er fuldstændig åbenbart i det aktuelle dødvande i debatten i Kongressen om Obamacare vs. Republikanernes sygesikringslov, som begge simpelt hen slår folk ihjel for at holde Wall Streets forsikrings-molokker glade og tilfredse. Og det er åbenbart i implikationerne af brandhelvedet i Grenfell Tower i London, der bedst kan betegnes som Grenfell-krematoriet, hvor disse implikationer er, at der findes dusinvis, hvis ikke hundredevis af sådanne farlige sociale boligbyggerier til fattige immigranter og andre, som følge af privatiseringen af socialt boligbyggeri og spekulation i den britiske ejendomsboble – for begge deles vedkommende takket være det bankerotte City of London og Wall Street.

Heldigvis er alternativet til disse mord og dermed forbundet kulturelt vanvid i færd med at blive til virkelighed omkring Kinas Bælte & Vej Initiativ. Kinas præsident Xi Jinping har netop meddelt, at han afholder topmøder med den russiske præsident Vladimir Putin (3. juli), og med Tysklands præsident

Frank-Walter Steinmeier og kansler Angela Merkel (kort tid efter), for begges vedkommende forud for G20-topmødet i Hamborg, den 7.-8. juli. I særdeleshed kan Xi-Putin-topmødet forventes at producere vigtige, nye udviklinger, som begge sider gentaget har erklæret i de seneste måneder, især omkring forstærket koordinering mellem Kinas Bælte & Vej og Ruslands initiativer med den Eurasiske Økonomiske Union, EAEU. Det er ligeledes signifikant, at Xi og Putin vil mødes umiddelbart forud for det forventede møde mellem Putin og Trump under G20-topmødet i Hamborg.

Dette møde kunne »ændre spillet«, som man siger, ikke alene mht. de bilaterale relationer mellem USA og Rusland, men også mht. den strategiske situation, der konfronterer hele planeten.

Det britiske Imperium og de personer i Washington, der udfører underordnede tjenester for Dronningen af England, er ganske udmærket bevidst om denne situation og er indstillet på at gøre hvad som helst, og hvor som helst (og ikke kun i Syrien), for at forhindre, at dette finder sted.

Men vi er lige så forberedt til at sikre, at det *finder* sted.

Som Lyndon LaRouche så hjerteligt sagde i sidste uge, så vil vi gøre New York til et historisk vendepunkt.

Foto: Plakat for hyldestkoncerten for Sylvia Olden Lee i Carnegie Hall, New York.

Imperiets kanoner kørt i

stilling for at standse Trumps planlagte venskab med Rusland

Leder fra LaRouche PAC, 27. juni, 2017 – I juli 2016 sagde kandidat Donald Trump i en pressekonference, at »jeg kan ikke komme i tanker om noget, jeg hellere vil, end at Rusland er venlig, i modsætning til, hvordan de nu er, så vi kan gå ud og slå ISIS ud sammen med andre folk«. Næste dag spurgte han sine støtter ved et kampagnemøde: »Ville det ikke være storartet, hvis vi kom godt ud af det med Rusland?« Han fik entusiastisk støtte. I hele landet væmmedes især arbejdere, der led under de hjemlige, økonomiske vanskeligheder, ligeledes ved Nobels Fredsprisvinder Barack Obamas evindelige krige, der ødelagde nationer og dræbte hundreder af tusinder i processen, i nationer, der ikke udgjorde nogen trussel mod USA, og som i realiteten voldsomt konfronterede terroristiske oprørere i deres egne nationer. Deres forbrydelse: At de var venner med Rusland og nægtede at være Imperiets undersåtter; Imperiet, der er centreret omkring City of London og Wall Street.

Den 7. juni er der en forsøgsvis plan om, at præsident Trump skal mødes med den russiske præsident Putin for første gang. Der er en mulighed for, at han vil etablere en stærk arbejdsrelation med lederen af den anden atomsupermagt. Blot én uge tidligere havde han til den ledende, kinesiske statsmand for udenrigspolitik, Yang Jiechi, sagt, at han var rede til at bringe USA ind i den Nye Silkevej, gennem en stærk arbejdsrelation med præsident Xi Jinping. Mandag i denne uge etablerede han en stærk arbejdsrelation med den indiske premierminister, Narendra Modi.

Det er dette, der slår de håbefulde guder af det døende, vestlige imperium med rædsel.

Den 10. oktober, 2009, sagde Lyndon LaRouche i en tale til det Offentlige Verdensforum for Dialog mellem Civilisationer, på den græske ø Rhodos:

»Hvis Rusland, USA, Kina og Indien, som en gruppe af lande, aftaler at indlede og gennemføre en reorganisering af det globale finans- og kreditsystem, under disse betingelser, med langfristede aftaler, af samme type, som Franklin Roosevelt havde udtalt før sin død i 1944, under hovednationer, kunne Roosevelts plan alle disse år senere have været virkeliggjort; og vi kunne gøre dette i dag.«

Tiden er nu kommet til at gøre dette. De »Fire Magter« er næsten på linje på en måde, der endelig, én gang for alle, kunne skaffe menneskeracen af med den Imperiets forbandelse, krigens svøbe og fattigdommens elendighed.

Krigsherrerne vil ikke sky noget middel for at forhindre ødelæggelsen af deres Helvedesimperium. Krav om Trumps impeachment eller mord optræder nu i medierne, i en perverteret version af Shakespeares »Julius Cæsar« i New Yorks Central Park, og ved rockkoncerter i Storbritannien. Forrædere internt i USA, og endda internt i Trumps egen kreds, skaber falske nyheder for at trække Trump ind i krig i Syrien, der hastigt ville føre til krig med Rusland – atomkrig.

Men det bliver i stigende grad klart, at den amerikanske befolkning, og endda mange, der ikke støttede valget af Trump, væmmes ved og er dødtrætte af den hysteriske russofobi og dæmoniseringen af Trump og Putin og giver udtryk for denne væmmelse i de nylige valg, i de sociale medier og, hvad der er meget vigtigt, i voksende støtte til LaRouche-bevægelsen i hele landet.

Den 7. juli vil landbrugseksperter fra Kina, USA og andre samles på en konference, der er ko-sponsoreret af LaRouches Schiller Institut. De kinesiske eksperter har i flere tilfælde været centrum for den udvikling, der løftede 600 millioner

kinesere ud af fattigdom, og som er forpligtende engageret til at arbejde sammen med USA og andre for at lindre global fattigdom. Dette er virkelig muligt under forudsætning af, at USA og Europa vender det sammenbrud af de vestlige økonomier under det brutale monetaristiske system, der har ødelagt ideen om fremskridt i vore nationer. En genindførelse af vore forfædres politikker i Hamiltons tradition sådan, som det forklares i LaRouches Fire Love, kan og må blive fundamentet for globalt samarbejde inden for det nye paradigme.

Alt andet end dette er, i dette historiske mulighedernes øjeblik, sindssygt og utåleligt. I Percys Shellys digt fra 1821, »Forsvar for poesien«, beskrives historiske perioder med intens kamp, som den nuværende, således:

»I sådanne perioder er der en akkumulering af evnen til at kommunikere og modtage dybtgående og passionerede begreber om menneske og natur. De personer, i hvem denne evne bor, kan meget ofte, med hensyn til mange dele af deres natur, synes at have liden overensstemmelse med denne godhedens ånd, for hvilken de er tjenere. Men selv, mens de fornægter og afsværger, er de dog tvunget til at tjene denne evne, der sidder på deres egen sjæls trone.«

Menneskeheden oplever et øjeblik med historisk faseskifte, på godt og ondt. Tiden er inde til poetisk handling.

Foto: Præsident Donald J. Trump og Ruslands præsident Vladimir Putin. [Trump photo flickr/Michael Vadon] [Putin photo en.kremlin.ru]

Forestående begivenheder er afgørende for at besejre Russia-gate-kuppet imod præsident Trump

Leder fra LaRouche PAC, 26. juni, 2017 – Ud fra rapporter fra det Demokratiske Parti at dømme, er »charmen« ved det britiske spil med at fjerne amerikanske præsidenter, der promoverer det Amerikanske Økonomiske System snarere end imperiets verdensorden, ved at falme. At spille »Russia-gate« mod præsident Donald Trump – McCarthy-isme for æsler – finder ingen støtte hos Demokraternes arbejdervælgere. Og, det udgør en dødbringende trussel, inklusive truslen om verdenskrig, mod USA.

Kina har, i fuldt samarbejde med Rusland, sat Bælte & Vej Initiativet for store infrastrukturprojekter i højeste gear og i realiteten lanceret en ny, økonomisk orden for »win-win«-vækst og udvikling. Skulle USA tilslutte sig Bælte & Vej, ville det ikke kunne standses, og ville også »Gøre Amerika stort igen«.

Præsidenten er blevet udsat for forsøg på afsættelse og endda potentielt mord, fordi han er for netop dette samarbejde og gentagent har udtalt dette.

For at standse dette farlige kupforsøg, bør fokus for indsats ligge på to rækker af møder, der finder sted 10 dage fra i dag, og som vil være med til at afgøre denne nye orden for samarbejde mellem nationer inden for økonomi, videnskab og rumfart.

Alle rapporter går ud på, at præsident Trump ser frem til at

holde et fuldt, bilateralt møde – og ikke blot et 'møde på sidelinjen', men et reelt topmøde – med den russiske præsident Vladimir Putin i forbindelse med G20-topmødet i Hamborg, den 7.-8. juli – og ligeledes holde et tilsvarende møde dér med Kinas præsident Xi Jinping. Medier som *Independent* og *Daily Telegraph* er ganske oprørte over disse rapporter (der oprindeligt kommer fra Associated Press) og frygter, at Trump og Putin kunne træffe beslutninger angående samarbejde, som Trump og Xi gjorde på Mar-a-Lago.

Schiller Instituttet og China Energy Fund Committee og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur afholder samme dag en stor, »Mad for Fred«-konference i New York, med en fremadrettet tanke på Bælte & Vej Initiativet; denne konference vil have fokus på fremskridt inden for fødevareproduktion. Det bliver et betydningsfuldt samarbejde for at bringe Amerika ind i den Nye Silkevej, genoplive Amerikas egen økonomi, teknologi og eget landbrug; landbrugseksperter fra begge lande vil optræde på denne konference.

Disse begivenheders afgørende betydning er, at præsident Trump ikke kan besejre det britiskansporede fremstød for at tvinge ham ud af embedet alene. Det er op til det amerikanske folk at tilbagevise og besejre »Russia-gate«, standse kupforsøget og støtte præsidenten i hans samarbejde med Rusland og Kina for fred og økonomisk udvikling i USA, og i verden.

En succesrig Schiller Institut-konference er lige så afgørende, som præsident Trumps forventede topmøder. Schiller Instituttets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, og *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, var, for mere end 30 år siden, ophavsmændene til konceptet med den »Eurasiske Landbro«, der nu, gennem Kinas Bælte & ej Initiativ, er i færd med at blive til »Verdenslandbroen«. Dette omfatter en genopbygning af en ny, økonomisk infrastruktur for USA; men for at gøre dette, er Lyndon LaRouches »Fire Love til at redde nationen« afgørende. Disse

love omfatter en genindførelse af Glass/Steagall-loven, en ny nationalbank og statslig kreditinstitution i Hamiltons tradition og en genoplivelse af at lægge vægt på rumforskning og den fremskudte grænse for fusionskraft.

Dette er det Amerikanske Økonomiske System, og det er vejen til menneskehedens fælles mål.

Foto: Præsident Donald J. Trump, 21. juni, 2017. (Whitehouse photo)

'Arg fattigdom kan absolut besejres'

Leder fra LaRouche PAC, 25. juni, 2017 – På nogle få årtier har Kina udført nogle økonomiske bedrifter, der har efterladt verden i en tilstand af lykkelig forbløffelse: de har bragt 700 millioner kinesere ud af fattigdom; hævet den forventede, gennemsnitlige levealder fra 35 år til 76 år i dag; lanceret videnskabeligt arbejde i verdensklasse omkring udforskning af rummet og udvikling af nuklear fusionskraft.

Men Kina hviler ikke på sine laurbær. Præsident Xi Jinpings regering planlægger at fjerne fattigdom i Kina – og der findes stadig 40 millioner mennesker i denne kategori – frem til år 2020. For nylig mødtes Xi med ledere af Kommunistpartiet i Kinas nordlige Shanxi-provins, hvor han sagde til dem:

»Så længe, vi gør os umage, tænker korrekt, træffer effektive forholdsregler og arbejder fornuftigt og nede på jorden, så kan arg fattigdom absolut besejres.«

Kina begrænser heller ikke sin ambitiøse plan til Kina alene.

Udenrigsminister Wang Yi deltog den 21.-22. juni i en todages konference med den Afrikanske Union i Addis Abeba, hvor han erklærede, at »tæt ved 400 millioner mennesker i Afrika lever under fattigdomsgrænsen, og flere end 40 millioner kinesere har behov for at blive løftet ud af fattigdom. Kina og Afrika må gå sammen i kampen mod fattigdom og om at opnå fælles udvikling. Dette er vores ansvar over for de kommende generationer, det kinesiske og afrikanske folks fælles mål og en iboende del af menneskeligt fremskridt.«

Wang Yi rejste fra Etiopien til Libanon, hvor han understregede, at »Kina er fortalere for flere handlinger til at bremse en forværring af flygtningekrisen i Mellemøsten og finde en løsning så snart som muligt«, og tilføjede, at Kina er villig til at forstærke samarbejdet inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet.

Som Schiller Instituttets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, i de seneste uger gentagende har understreget, så var Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der fandt sted i sidste måned, 14.-15. maj, i Beijing, – og hvor hun selv var en fremtrædende deltager – et vendepunkt i moderne historie i retning af at gøre denne plan til en global realitet. Med den forgangne uges vigtige indikationer på USA's voksende involvering i Bælte & Vej-projektet, står vi nu på tærsklen til denne globale forandring.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, har været frontkæmpere for mange af disse udviklinger, længe før de indtraf. Det var Lyndon LaRouche, der først erklærede, at USA's tilslutning til Bælte & Vej Initiativet var *nøglen* til den strategiske krise, og til dette formål skabte han det programmatisk grundlag med sine *Fire Love*. Og det var Helga Zepp-LaRouche, der, i en tale i Chongqing i 2015, først opfordrede Kina til at være med til at løse krisen med krige og emigration i Mellemøsten og Afrika, ved at bringe Bælte & Vej, eller den Nye Silkevej, ind i dette

område. Det er Schiller Instituttet, der har været pionerer inden for udbredelsen af klassisk musik og kultur som grundlaget for en dialog mellem civilisationer, med det formål at begrave britisk geopolitik, én gang for alle.

Vi står nu mindre end to uger fra begyndelsen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, hvor historiske topmøder mellem og blandt Donald Trump, Xi Jinping, Vladimir Putin, Shinzo Abe, samt andre, vil finde sted. Men, uanset resultatet af disse møder, understregede Helga Zepp-LaRouche i dag, er hele planeten nu i bevægelse under Bælte & Vej Initiativets overvældende dynamik. Et succesrigt resultat af dette initiativ er, som det har været tilfældet fra dets begyndelse, afhængigt af det enestående, strategiske og politikskabende, begrebsmæssige input, som LaRouche-bevægelsen leverer. Og det er denne bevægelses særlige ansvar, erklærede Helga Zepp-LaRouche, at bruge sin organiseringsindsats til at introducere skønhed i den politiske debat.

Som Lyndon LaRouche har haft for vane at sige i årtier, så er tiden nu inde til at have det sjovt.

Foto: Præsident Xi Jinping mødes med repræsentanter, der deltager i Kinas Unge Pionerers 7. Nationale Kongres, i Folkets Store Hal i Beijing, 1. juni, 2015. (Photo Xinhua/Ma Zhancheng)

Hvorfor briterne bliver ved med

at myrde amerikanske præsidenter. LPAC kortvideo

De nylige trusler mod præsident Trumps liv, der kommer fra mange kendte personer, New York City Public Theatre Company, samt nedskydningen af kongresmedlem Scalise, bør ikke ses som isolerede tilfælde; som forbrydelser, begået af enkeltindivider, der handler af egen vilje. Vi bør snarere af USA's egen historie lære, at der ikke findes nogen 'enlig skytte'. Det er briterne, der myrder vore præsidenter, af en særlig grund.

Lad os se på de af vore præsidenter, der blev myrdet; hvad er mønstret? Lincoln, Garfield, McKinley, JFK og, endskønt han ikke var præsident, men er relevant for os i dag, Alexander Hamilton. Hvad fortæller mordet på disse præsidenter os om vor nations unikke rolle i historien? Hvis man ser på deres handlinger, så anvendte de, eller havde tydeligvis til hensigt at anvende, det Amerikanske Økonomiske System, for at fremme vor nation, og de kæmpede udtrykkeligt mod Det britiske Imperiums gennemførelse af 'frihandel' i USA. Disse præsidenter vidste, til forskel fra de fleste amerikanere i dag, at Det britiske Imperium er vores fjende, og de vidste, at det var deres job at beskytte vore borgere mod den elendighed, vi ville stå overfor, hvis britisk imperiefrihandel blev praktiseret. Og, hvad der var allervigtigst, så indså de, at britisk frihandel ville kvæle vores mest dyrebare resurse; det amerikanske folks kreative gnist i en naturlig hældning mod at bidrage med vore evner hen imod en positiv og varig virkning på vore efterlevende. Det Amerikanske System opmuntrer udtrykkeligt denne gnist og bruger den til udvikling af gennembrud inden for varefremstilling, landbrug, videnskab og kultur.

I dag henviser præsident Trump udtrykkeligt til Det Amerikanske Økonomiske System som sin politiske programerklæring. Bortset fra Lyndon LaRouche og hans bevægelse, så er der ingen i det 20. århundrede, der har identificeret det Amerikanske Økonomiske System som værende dét princip i vores historie, der fuldstændig adskiller os fra Det britiske Imperium. Trumps plan om at genoplive den produktivitet, vi har mistet i de seneste 50 år, siden mordet på JFK, og hans beredvillighed til at samarbejde med Kina og Rusland om skabelsen af en ny, økonomisk orden, vækker rædsel i briterne. Trumps præsidentskab udgør en trussel mod selve Det britiske Imperiums eksistens. De ved, der ikke er plads til deres Imperium i en ny, international, økonomisk orden på denne planet, og de vil ikke dø uden kamp.

Lær om Lyndon LaRouches fremsættelse af det Amerikanske System, kendt som de Fire Love til USA's omgående redning, gennem viste videolink, ([dansk tekst her](#)) og gå med i LaRouche PAC (Schiller Instituttet, DK!) for at skabe en ny æra for menneskeheden, *uden* Det britiske Imperium.

Offentliggjort den 24. jun. 2017.

USA tilslutter sig Bælte & Vej – Ideer flytter verden!

Leder fra LaRouche PAC, 23. juni, 2017 – Fire begivenheder i løbet af de seneste par dage har vist, at USA nu responderer til det krav, Lyndon og Helga LaRouche fremsatte for tre år siden: USA tilslutter sig den Nye Silkevej.

* Den 22. juni mødtes Kinas udenrigspolitiske top-regeringsperson Yang Jiechi med præsident Trump, der sagde, at

USA er villig til at samarbejde om projekter relateret til Bælte & Vej Initiativet;

* Den »9. Amerikansk-kinesiske Dialog mellem virksomhedsledere og tidligere seniorregeringsfolk«, sponsoreret i fællesskab af USA's Handelskammer og Kinas Center for Internationale Økonomiske Udvekslinger, mødtes i Beijing den 20.-21. juni og erklærede i en fælleserklæring, at »begge sider aftalte, at de to lande kan indlede fuldt samarbejde under 'Bælte & Vej' initiativet og gennem flere andre midler«. De aftalte at holde en fælles konference om Bælte & Vej inden for de næste 12 måneder;

* i San Francisco mødtes 200 kinesiske og amerikanske regeringsfolk og repræsentanter for infrastrukturselskaber i »Forum 2017 for Amerikansk-kinesisk Transportsamarbejde«, hvor den kinesiske konsul sagde, at »Kinesisk og amerikansk samarbejde på infrastrukturfronten er klar til at blive det nye fokus i de to landes handelsengagement«;

* i Detroit Michigan var 3000 mennesker proppet sammen i Cobo Center den 20.-21. juni til en konference, sponsoreret af Ali Baba-direktør Jack Ma. Michigans viceguvernør Brian Calley, der talte ved arrangementet, sagde om handel med Kina: »Det er den traditionelle win-win-situation.« Ma sagde til forsamlingen: »Hvis I går glip af Kina, går I glip af fremtiden.«

Under en diskussion af disse historiske begivenheder i dag bemærkede Helga Zepp-LaRouche, at vores organisation har kæmpet for, at USA gik med i den Nye Silkevej, i mindst tre år, siden udgivelsen af *EIR*-rapporten, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. »Først var vi de eneste«, sagde Helga, »men nu er det blevet almindeligt. Vi bør høste anerkendelsen – tænk på, hvor mange arrangementer, vi sponsorerede, i hele verden, for denne idé. Dette viser, at ideer virker!«

»Folk bør bestemt være optimistiske«, understregede hun. »Hvis dette udvikles yderligere, så kan alle problemer løses. Gå ud med en optimistisk rapport til befolkningen – vores politik virker!«

Foto: USA's præsident Donald Trump møder Kinas statsrådgiver Yang Jiechi i Det Hvide Hus torsdag. (Photo @ChinaDailyUSA / twitter)

Trump vil samarbejde med Kina om Bælte & Vej / Indsats for Glass/Steagall optrappes: LaRouche PAC Internationale Webcast, 23. juni, 2017

... Ifølge det Kinesiske Udenrigsministeriums rapport om mødet, responderede præsident Trump til denne udtalelse fra rådgiver Yang ved at sige, at han – præsident Trump – ville være åben over for at samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet og hermed relaterede projekter. Han sagde, han er tilfreds med de positive fremskridt, der er sket i de kinesisk-amerikanske relationer, siden sit møde med præsident Xi i Mar-a-Lago. Og han meddelte, at han planlægger at besøge Kina inden for det næste (nuværende) år.

Matthew Ogden: Med mig i studiet i dag har jeg Paul Gallagher,

redaktør for *EIR's* økonomiske stof, og som har været meget aktiv i Washington, D.C., i den eskalerede kamp for genindførelsen af Glass/Steagall og resten af hr. **LaRouches Fire Økonomiske Love** i Hamiltons tradition. Han har mange opdateringer til os på denne front. Og via video har vi Diane Sare, LaRouche PAC Policy koordinator for New York, med os fra Manhattan. Hun har netop skrevet en artikel med titlen, »*Gullivers rejse til Manhattan! Kun LaRouches Fire Love og Kinas Bælte & Vej Initiativ kan løse Manhattans infrastrukturkrise.*« (*EIR*, 23. juni). Som vi alle ved, venter »Helvedessommeren« forude i New York City, mht. transportinfrastruktur.

Jeg vil straks begynde med nogle meget signifikante udviklinger i kampen for at bringe USA ind i den Nye Silkevej, ind i Kinas Bælte & Vej Initiativ. For det første vil jeg rapportere direkte, at *Xinhua*, et kinesisk nyhedsmedie, rapporterer, at præsident Donald Trump i går mødtes med Kinas statsrådgiver Yang Jiechi i Det Hvide Hus, og til statsrådgiveren Yang sagde, at USA er villig til at samarbejde om projekter relateret til det kinesiske Bælte & Vej Initiativ. De to havde dette møde i Det Hvide Hus som en del af statsrådgiver Yangs besøg til Washington; dette var et møde på højt niveau. Og, iflg. nyhedsrapporter, sagde Yang til præsident Trump, at Kina var meget tilfreds med, meget glad over og satte meget stor pris på det faktum, at Trump-administrationen havde besluttet at sende en repræsentant på højt plan – Matthew Pottinger – til at deltage i Bælte & Vej Forum i Beijing i sidste måned. Vi har rapporteret, at denne repræsentant for USA var en beslutning i sidste sekund fra Trumps side, og at det var en meget god beslutning. Rådgiver Yang sagde også til Donald Trump, at Kina ville være villig til at arbejde sammen med USA om Bælte & Vej Initiativet. Ifølge det Kinesiske Udenrigsministeriums rapport om mødet, responderede præsident Trump til denne udtalelse fra rådgiver Yang ved at sige, at han – præsident Trump – ville være åben over for at samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet og

hermed relaterede projekter. Han sagde, han er tilfreds med de positive fremskridt, der er sket i de kinesisk-amerikanske relationer, siden sit møde med præsident Xi i Mar-a-Lago. Og han meddelte, at han planlægger at besøge Kina inden for det næste (nuværende) år. Dette blev bekræftet af udenrigsminister Rex Tillerson i en pressekonference, han holdt onsdag. Præsident Trump rapporterede ligeledes, at han ser frem til igen at mødes med præsident Xi Jinping ved G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, i juli måned. Det var første punkt, og det er naturligvis en meget signifikant udvikling.

Det andet punkt er, at der samtidig, dagen før dette møde mellem præsident Trump og statsrådgiver Yang, var en møde på højt niveau mellem tidligere kinesiske regeringsfolk og amerikanske erhvervsledere på højt niveau, i regi af et bilateralt eller fælles møde, der fandt sted mellem USA's Handelskammer – der repræsenterer førende, amerikanske erhvervsinteresser – og Kinas Center for Internationale Økonomiske Udvekslinger, der er en regeringstilknyttet tænketank med base i Beijing. Under dette møde udstedte disse to grupper et fælleskommuniké, der promoverede fælles samarbejde mellem USA og Kina.

Her følger resten af webcastet på engelsk:

So, I'm going to put on the screen here a picture of this meeting that occurred [Fig. 1]. As you can see, it's the 9th U.S.-China CEO and Former Senior Officials Dialogue; jointly sponsored by the U.S. Chamber of Commerce and the China Center for International Economic Exchanges. What the joint communiqué reports is that not only would the U.S. businessmen be interested in joint cooperation on the Belt and Road, but they would also be interested in cooperation on building U.S. infrastructure here domestically. So you can see here a direct quote from their communiqué. This is under the subtitle "Strengthening

Investment

Cooperation Under the Framework of Belt and Road Initiative and

Through Other Means.” So, here’s what it says:

“Investment is an important driver of China-U.S. trade relations and the growth of the two economies. There is great potential for the two sides to further expand mutual investment.

China’s Belt and Road Initiative, which has spurred investment in

infrastructure building, will considerably broaden the space for

Chinese and U.S. investment and open many opportunities for

Chinese and U.S. companies to cooperate in third countries.

Significant participation by U.S. companies, including in partnership with Chinese companies, can make new contributions to

the furtherance of China-U.S. economic and trade relations.

In

certain areas, U.S. companies can offer the world’s best technology and management capability, thereby helping to insure

smooth and efficient completion of Belt and Road projects.

Infrastructure building in the U.S. will generate an enormous

need for investment, and the new U.S. administration has

indicated that this is a major priority. China has strong

capabilities and cost advantages in infrastructure building,

including the building of urban roads, expressways, fly-overs,

high-speed rail, and ports.”

It goes on to say: “Chinese companies and financial

institutions are ready to contribute to this effort through financing and through the provision of goods and services.

Chinese investment in certain areas of U.S. infrastructure

development has the potential to help strengthen business

relations between the two sides, and in some cases, speed up

completion of the needed projects at lower cost and with

greater

efficiency. Both sides agreed that the two countries can engage

in full cooperation under the Belt and Road Initiative and through a number of other means, including the Asia Infrastructure Investment Bank, the World Bank, and other multilateral investment and financing institutions.”

Then it has a subtitle: “Agreed Action”

“Within the next twelve months, the CCIEE and the U.S.

Chamber of Commerce will organize a conference on the Belt and Road in China or in the United States; which will allow the Chinese side to brief the U.S. side on the Belt and Road plans,

including initiative content, current progress and projects that

might be appropriate for U.S. company participation, including in

partnership with the Chinese companies. The U.S. side will brief

the Chinese side on the latest infrastructure developments in the

United States and share reflections on pathways for Chinese companies to participate in U.S. infrastructure revitalization initiatives.”

So, this is a very important development. And now, third, here’s an article from {China Daily} which reports on a rather extraordinary forum that happened in San Francisco yesterday, which was titled “2017: U.S.-China Transportation Cooperation Forum.” Before I get to the next slide, just see here, the beginning of the article. It’s titled “Chinese Builders Wanted

in the U.S..” The beginning of the article says, “Chinese infrastructure techniques are urgently needed to rehabilitate America’s poorly maintained and in some cases dilapidated bridges

and road system, industry experts from both countries agree.

The

fact that the U.S., the world’s most economically and

technologically powerful country, should import fast-train know-how from a developing China, reflects a new normal for China-U.S. cooperation and communication.” Then, the article quotes Chinese Consul-General to San Francisco Luo Linqun, who gave the keynote. He said, “China and the U.S. cooperation on the infrastructure front is posed to become the new highlight in the trade engagement between the two countries. California along with its neighboring states has especially close trade relations with China,” he added. “The import and export volume between this region and China has mounted to more than \$201 billion in 2016. The One Belt, One Road Initiative was conceived in China,” he added, “but it provides a global platform for economic development for all the countries participating.” So clearly, all three of these are extraordinary developments, highlighted by this meeting in the White House, where Donald Trump said – according to Chinese reports – that the United States would be happy to participate in the Belt and Road Initiative. This is clearly coming along very rapidly; and as Helga LaRouche said when she was briefed on these developments earlier today, she said “Remember, it was only three years ago, in 2014, that the LaRouche movement put out the call for the United States to join the Silk Road.” I think you can remember the pamphlet that was printed by the LaRouche Political Action Committee that was called “A Hamiltonian Vision for the Future of the United States: The United States Joins the New Silk

Road.”

But Helga LaRouche said, at that point – 2014 – this idea was almost unheard of. But now, as you can see from these developments and otherwise, this initiative has really gained prominence and is becoming a dominant reality. It is very urgently needed. “We’ve seen a very significant victory,” she said, “on this front; and we should recognize it as such.”

She

said, “I think an appropriate for this is ‘Ideas Matter; Ideas Shape History’.”

I think you can really expect the consolidation of this with the meeting between Trump and Xi at the G20 summit in July.

And

I think we can also see some dramatic developments between the potential for a bilateral meeting – and this is becoming more solid as the days go on – between Trump and Putin. But, as the

lead article on the LaRouche PAC website states very clearly today, although it’s widely expected that President Trump and President Putin will meet for the first time on the sidelines of

this G20 summit, it’s very clear that the opponents of this world-changing event of the United States-Russia-China cooperation, are doing everything they can in an hysterical fashion, to try to undermine this before it ever happens, to force the cancellation, to cause it to become totally hostile, or

to cause there to be no positive progress that can be made out of

such a summit. You see this crazy Russian sanctions bill that was rammed through the Senate 98-2; you can see the efforts by the U.S. forces shooting down this Syrian jet over Syrian territory, which has the potential to develop very rapidly.

This

forced the Russians to again terminate the non-confliction hotline between the United States and Russia. You can see Steve

Mnuchin's efforts to levy new sanctions against 38 Russian and Ukrainian firms and individuals. Then you can see this F-16 that buzzed the military aircraft that was carrying Russian Defense Minister Shoigu. All of these are very dangerous, and are obviously planned to try to derail any potential for a positive relationship between the United States and Russia. One only has to read this hysterical article in the {Washington Post} today, "Obama's Secret Struggle to Punish Russia for Putin's Election Assault," which only continues this false narrative.

PAUL GALLAGHER: Not so secret.

OGDEN: Not so secret. So, that gives you a picture of where we stand, but a very optimistic picture, as Helga LaRouche underlined; if we see in terms of the potential for this United States New Silk Road, New Paradigm consolidation. But it's very urgent that this happen as well. That was why I asked both Paul and Diane to join me on the show today. First, I'd like to ask Diane to go through a little bit of what you have in this article. As I said, it's titled "Gulliver Travels to Manhattan! Only LaRouche's Four Laws and the Belt and Road Can Save Manhattan Infrastructure Crisis." So Diane.

DIANE SARE: Sure. I was inspired, if one can call it that, by my attendance at a Cranes, New York real estate conference, where they had three panels. The way it was billed was that – and they had the CEO of the Port Authority, and the building trades union, and Staten Island and Brooklyn. And given

what's

about to happen here, which people may or may not be aware of, basically we are at a total breakdown point in the greater Manhattan area. During the day in Manhattan, you have about 3.1

million people; at night, it's about 1.8 million. There's something between 1.5 million and 1.8 million who commute into the city to the island of Manhattan on a daily basis. That's a

very large traffic flow. Penn Station handles about 650,000 people a day; I think that's triple what it was built for. Similarly, every other major transit point, whether it's coming

in from Long Island and Brooklyn across the East River, or coming

in from New Jersey on the western side, everything is completely

overloaded; at or well above capacity. So now, the system itself

is anywhere from 70 to 100 years old, and very little maintenance

or repair or upgrading has been done. We're using switching systems which were built before World War II largely; I think they've modernized one line so far, and another one will be done

in a few years. It really is insane.

So, I went to this conference, because starting on July 10, since there were two train derailments in early April in Penn Station on the tracks there, they've decided they cannot put off

repairing those tracks. But of course, to repair tracks, then you cannot use them while you're repairing them. They're saying

they're going to have to reduce the traffic coming in from Long

Island by 20%; I don't know what the percentage is from New Jersey, but it's probably something similar or greater. I

know

the commuter routes from Essex and Morris Counties, which include

commuters coming in from Pennsylvania who go to various places and then take a train into Penn Station, that's all going to be

rerouted into Hoboken; the PATH system which is also overloaded.

At any rate, these repairs start on the 10th of July, and they're

going to be going on for at least six weeks or longer. Who really knows, frankly?

There's no redundancy. This is a system that any section of it that you shut down, if you're talking about transit points that are already functioning or not functioning I should say, at

over capacity. And you're going to add 20% more traffic, or 30%

more traffic, or 50% more traffic to it; you could have a total

breakdown of everything. None of the plans I've seen so far really are adequate. I don't know what they're going to do as they get closer; maybe they're going to have to have people come

into work on rotating shifts, people's hours are going to change,

I don't know. But at any rate, I was hoping that this conference

might address it. What I heard there – and it's not as though these speakers were completely incompetent or were not aware of

the crisis in some way – but what you saw was that people's thinking has been so warped. One, as I said in the article, by

this Bertrand Russell legacy that there's no such thing as a creative idea, or a new idea; but that everything is an algebraic

system of linear deduction. Of course, from that standpoint, you could never conceptualize where this region should be in 50 or 100 years.

So, the things that they were proposing be done, like turning Rikers Island into a part of LaGuardia Airport – LaGuardia Airport, as people may know who have travelled into New

York, is very much overloaded. They don't have the space for the number of flights that are coming in, and they're projecting that

by 2030 there will be another 30 million people per year trying

to fly into the city. So, how do you handle this? They said, well we need 75 more flight operations per hour. Taking over all

of Rikers Island for this and a new wastewater treatment plant,

only gives you an increase of 30 more flight operations per hour.

So, why would you do that? What is the point of investing in something that doesn't even meet either the current needs or what

you are projecting? It's really insane. So, you have that factor; and the other factor is the funding, which I think Paul

may deal with more; but the idea that everything can only be done

through public-private partnerships. As people know, my colleague Bill Roberts has an article in the same issue of {EIR}

about the Soo Locks, where of course they figured out in 1986 that this is a key transshipment point for coal and other things

in the United States; and they really needed to be repaired and

modernized. So, this was approved in 1986, but they concluded that you'd only make back 75 cents on the dollar of what was invested. Clearly by Bertrand Russell-type methods, where it's all linear, because if you cause 11 million people to be unemployed, which is what would happen if this thing wasn't done, that's not taken into account. Similarly, the speaker at this conference from Brooklyn, showed pictures of the damage from Hurricane Sandy, which were horrific; I was here in New Jersey when that occurred. We didn't have electricity for about two weeks; it was very damaging, very devastating. There were several proposals made in 2009 at a conference in Manhattan for storm surge barriers. My favorite was a five-mile one that went from Sandy Hook in New Jersey to the Rockaways. So you go across the whole area before you even get to Staten Island, and it would have an underground tunnel and it would have gates that came up; but normally the ocean would be flowing through. I think that would cost something like \$6 billion. I can see these silly accountants with their mathematical methods saying \$6 billion, what's the profit? Well, how about saving \$80 billion? \$6 billion versus \$80 billion in damage when you get one of these storms. But nonetheless, they decided not to build it, and we got what we got with Hurricane Sandy. So, because of the way people think in terms of worshipping money, as opposed to seeing money as a means of credit generation, or as a means of figuring out how to measure the cost of an improvement that you need; which will lead

ultimately to the increase in the productivity of your population.

What does it mean when you say we want our standard of living to be higher? Well, that doesn't mean having seven television sets in every room as opposed to one, or something like that. When you say the standard of living, we mean things

like life expectancy, being free from disease, being better educated. How many Americans speak only one language, and maybe

that's an exaggeration to say that Americans even speak a language. Many people now do not have a very good command of the

English language, which is our language in this country. In other words, how many Americans know how to read music? How many

Americans have conducted basic scientific experiments in school;

have ever tried to make a painting or a work of art or write a poem? In other words, by standard of living you mean that there's a life expectancy which allows for a young person to be

educated to the age of 22, 25, 28; and then that person has an adult lifespan in which they're still developing and learning. You can get human beings developing a quality of genius which contributes to the future for all mankind.

The only reason for money, is to create a situation where you can think in those terms. That the people living 100 and 200

years from now will live longer, be healthier, be better educated, and be better; which is what you would want. Who really wants to be the best of all time? That means, in effect,

that your life is meaningless, if everything coming after you is going to be worse than you. So, that's the point of economy; but

none of these people was thinking that way at all. It really struck me that here we are sitting on potential complete chaos;

you already had two weeks ago, there was a subway that got stuck,

and it didn't have air conditioning because the power was out. So you had people packed in this car, and the temperatures were

getting to 100 degrees, it was like a sauna in there. No one could move for 45 minutes and they were on the brink – as you might imagine – of getting completely panicked. Happily, no one

had a heart attack or other medical disaster, but it does make people nervous. A few days ago, another subway car was stalled

out, so people went out the back exit and got down on the track

and started walking to the station. That's extremely dangerous.

What happens if you lose all order because people just panic because they don't know if they're going to reach their destination? They don't want to be stuck in a subway for hours

on end. We're really on the brink of a situation like that. People would be prepared to tolerate hardship if they knew that

there was a plan to actually address it.

For example, if President Trump, as a result of his dialogues with Xi Jinping and President Putin, were to say "Look,

we actually think the Bering Strait tunnel should be built within

the next decade; and we're going to launch a crash program with

China and Russia to develop high-speed rail corridors across the

United States. So that Manhattan really should be connected

with

Paris; and that's something that will happen. I'm going to initiate that in my Presidency, and it's something that will be

completed during a future administration." Now knowing Trump, he'd probably say "Well, it has to be done within my first term."

But at any rate, what would that mean for Manhattan? What kind

of infrastructure would you want to have in place? If you had high-speed rail connecting Washington D.C., Philadelphia, Manhattan, New York City, and Boston, then you would know that you might have a free flow of people in the entire northeastern

coastline – this huge metropolitan area – because you're talking about taking an hour to travel from D.C. to New York.

So, what does that mean? What do you want New York City to look

like under those circumstances? Maybe we have to consider taking

advantage of this massive 22% of New Jersey's land areas in the

Pine Barrens, and convert part of that into a large city where part of the population of New York City could be relocated, while

you build something which is actually appropriate. But no one is

thinking in this way.

Apparently, plans have been made, as we know with the Soo Locks, plans have been made. There are engineers who are highly

competent who are aware of these things, who know that there are

limits on the life expectancy of cast iron and things like that.

They may have long life expectancies, but there is a point at which things begin to corrode and things like that. So, plans

have been made, plans exist. But where do you get the funding to implement it? What is the magnitude of these plans? If the population were aware that such a thing existed, that is was going to be set into motion, then people would be prepared to put up with a certain amount of hardship; probably very happily, knowing that their children were going to live in a much more beautiful and functioning location than we currently do now. So, this is the battle. And I think Matt, what you reported just at the beginning of this show, in terms of the commitment of President Trump to work with the Chinese, the commitment of the U.S. Chamber of Commerce explicitly to collaborate with the Belt and Road Initiative; this is extremely promising, and should absolutely be promoted.

OGDEN: Well, I think those scare stories you have from New York City should probably encourage people that this is a rather urgent initiative. I know from talking to Paul, that you have a few more scare stories that you might want to share with us. I'm going to just let you go through a few of those also.

GALLAGHER: Well, I'm going to come back to this. I wanted to just briefly sketch the fight around Glass-Steagall; but I'm going to come back to this in particular on the character of the PPPs – public-private partnerships – as actually “poison pill policy,” which is really threatening this entire potential for collaboration, China-U.S. collaboration both on the Belt and Road, and also starting with the Bering Strait Tunnel. Also

in regard to infrastructure in North America and infrastructure in the United States.

But on Glass-Steagall, let me just indicate, you have a very stark comparison in terms of infrastructure investment between the United States and China. In the United States, about \$300 billion is invested in infrastructure every year, and that is, every school, every hospital, every road job, every subdivision's

new sewer and water and optical fiber, and so forth – that is absolutely everything, public, private, local, Federal, amounts

to about that much investment. In China, the four major state banks which provide the credit for the infrastructure breakthroughs that have been made in China, those four banks issue about \$140 billion worth of credit annually for high-speed

rail in China alone. And just that form of advanced infrastructure and just that public investment by those four national banks: the Exim Bank, the China Development Bank, the

other China policy banks, as they're called. That investment in

just high-speed rail is half of the total investment made by the

United States – public, private, in every form, on every kind of

infrastructure and every public band-aide that's put on, and claimed as infrastructure, every year.

In addition, those banks in China have invested and committed \$300 billion just in the three years since the Belt and

Road Initiative of President Xi began to take off, and that \$300

billion invested and committed by those banks is outside China.

So that's going on simultaneously with the large-scale investments in completely frontier, including things like maglev subways, in the major cities of China, and there are many, many, many major cities in China as people know. So this is widely in the financial press in the United States and Europe, the old imperial liberal order defends itself by saying, "This credit issuance of China can't possibly be sustained. There will be a tremendous, earthshattering collapse of all of this infrastructure credit, because the banks – it has dwarfed even what the Federal Reserve has done for the banks here, and for a good purpose, and it can be sustained; it'll all blow up." There is a very fundamental difference here, though, in that China, for the last 20 years has had bank separation; it has many shadow banks, it has a lot of investment companies involved in broker-dealers, but they are completely separated from the both private commercial banking system, which they want to build up further, and also from this kind of public banking. So that these banks are not involved in the \$550 trillion derivatives exposure of the banks in London and New York. These banks are not involved in securities speculation. They are able to handle bankruptcies; they're able to handle non-performing loans when they appear in various sectors as the economy develops. So, Glass-Steagall, although they don't call that law "Glass-Steagall" in China, that bank separation is important

to
what they are able to do and the fact that they've been doing
it
now for 20 years on a level of spending nearly 9% of their GDP
on
new infrastructure every year, for more than 20 years.
Compare
that to the United States, which spends about 1.3% of its GDP
now
on infrastructure annually. They've been able to do that, and
keep it up.
Now, we've been fighting for Glass-Steagall in Washington.
It's really taken on much more of the characteristics of a
good
brawl, in the recent weeks. It's become a big public fight,
for
one thing, where you have on the one hand, especially for the
last two months, three months, – on the one hand, you have
all
the financial press and the major national {Wall Street
Journal,
Washington Post, New York Times}, running all kinds of
editorials
and op-eds on why Glass-Steagall is not necessary, why it's
terrible, why it's completely outdated; it was only repealed
20
years ago, but it's completely outdated, practically a relic
of
the Middle Ages, why it didn't have anything to do with the
crash
in 2008, and so on and so forth. You have that going on, you
have think tanks in Washington, like Heritage Foundation and
American Enterprise Institute running whole events which
consist
of nothing but examining Glass-Steagall. I went to one
recently,
at the American Enterprise Institute, where six different

speakers were attacking Glass-Steagall. The only person in the room who was fighting for Glass-Steagall was me, and I was not one of the speakers. So you have these kinds of attacks on it, but also the sponsors. The main sponsors of the House bill, Marcy Kaptur (D) of Ohio, Walter Jones (R) of North Carolina, the Republican main sponsor, have started to really fight publicly. They had a public press conference when they introduced the bill three and a half months ago with 25 sponsors. They now have about 55 sponsors as a result of fighting for it publicly since then. This is a much faster rate of getting sponsors onto the bill than was the case in the last session, where eventually there were about 85 sponsors after two years of work. But in this case, the week before last they had a congressional briefing for the staffs of Congressmen throughout the House, about somewhere between 35 and 40 other Congressmen sent their staffs to this briefing, so it was really quite a packed event in one of the office buildings, to take notes and report back to their Members of Congress. And not only Kaptur and Jones, but also experts from the AFL-CIO, from the Americans for Financial Reform, from Public Citizen; Nomi Prins, an independent, former investment banker and author on banking, independent expert – they all testified. And this is causing a tremendous amount of discussion throughout the

House in particular.

On the Senate side, the leading sponsors have all made it a point to draw out the Treasury Secretary Steve Mnuchin, and make

it clear that what he was advising Donald Trump to do during the

campaign essentially, was not the real Glass-Steagall or anything

like it; but rather Mnuchin's advice to Trump during his campaign, was to talk about Glass-Steagall while Mnuchin privately was designing something which was really Wall Street deregulation like the bill that recently passed the House.

So the fact that they have really broken Mnuchin down on this and made him say "No, no, no, I don't believe in anything like separating commercial and investment banking." This has also dramatically clarified issues for people in both the Senate

and the House. And secondly, we have begun to get close to the

mobilization of large organizations, large trade unions, coalition organizations like Public Citizen, and in this I don't

mean them endorsing Glass-Steagall, I mean them mobilizing their

hundreds and hundreds of thousands of members to demand this from

Congress. We've come very close to getting to that stage, and in

particular you saw last week a broadcast that Public Citizen ran

on their Facebook page with Rep. Marcy Kaptur, in which they were

motivating and calling on their reportedly 400,000 members to go

after Congress to get this.

So the objective is to get from the 55 sponsors now to 100

– fast. Because it's not so important in the Senate, to pile

up

a lot of sponsors – there are only a 100 Senators. It's very important in the House, when the leadership of both parties is against Glass-Steagall, which they are: Both the Republican and

the Democratic leadership do not want to see it; the Democratic

leadership wants to cling onto this failed Dodd-Frank Bill, and

pretend that Obama came up with something nice there. And the Republican leadership wants to give Wall Street every kind of deregulation that they've ever asked for.

So in that situation, it is crucial to get to 100 sponsors.

This is the stated objective of the major sponsors in the House

and when they do that, then they really want to go public and start to hold the kind of press conferences and press bugging of

other Members which will get widely covered in the media and really make this into a bigger brawl.

So that's just an indication of some of the things we have been getting going. And one of the arguments that Jones and Kaptur have started to use, for example when they – I didn't mention this, but they also went to the Rules Committee when it

was marking up this crazy Republican deregulation bill called the

"Financial CHOICE Act." They went to the Rules Committee with an

amendment that said, strike CHOICE Act, take it away, and put Glass-Steagall reinstatement in its place, and that's our amendment." So they got to make a fight in front of the Rules Committee on that.

But they've begun to make the very coherent argument that not only did Glass-Steagall's elimination lead directly to the crash in 2008; there's no need to go over this now, it's the most

obvious thing in the world to most thinking Americans. It's like the guy who ate nothing but McDonalds food for four months and after four or five months his organs were failing, he was catastrophically obese, he was near death! And this is like saying "there was no connection, there were other factors that brought this guy into this condition. It wasn't the McDonald's Big Macs that he was eating." That's what it amounts to to tell Americans that less than 10 years after getting rid of Glass-Steagall, the whole banking system blew up simultaneously, which has never, for all of the major banks to be bankrupt at the same time, as Ben Bernanke admitted they were, has never happened in the entire history of the United States. It took less than 10 years without Glass-Steagall to bring that about. So they also are now arguing that the period in which Glass-Steagall was in effect, which is also the period in which the biggest infrastructure investments in new infrastructure in the United States were being made, from the '20s, up through the end of the '60s and into the '70s, that that was a golden era of productivity in the United States. We had a banking system then, which concentrated not only on loaning to – but you see it in many examples of the history of that period – concentrating on making commercial and industrial loans to businesses for expansion and for participation in major projects. You don't have that kind of a banking system without Glass-Steagall; instead, you have a banking system which wants to underwrite

bond

issues for only the biggest corporations, with which they can play around with their stock prices and so on. And it brings the

entire economy down.

It gets us right back – and they're making now the right argument and very powerful argument, that if we want to rebuild

the United States, and particularly build new, frontier new infrastructure in the United States, we have to have a commercial

banking system which is separated from securities broker-dealing

and speculation in the derivatives markets; and which is concentrating on household lending and commercial and industrial

lending to the companies participating in these great projects.

Now, public-private partnership is, again, back to Treasury Secretary Mnuchin, the conference that was held in Washington last week, SelectUSA, which was a conference trying to get foreign investment in the United States. So this is the Treasury

Department; you've already given the context for this, along with

what Diane reported, in terms of the imminent potential, absolutely imminent potential for large-scale investment, particularly from China in an infrastructure build in the United

States. instead, what the Treasury Secretary went there and offered was, he said: We want this kind of investment and public-private partnerships are critical.

Suffice it to say, never in the United States has a major infrastructure project or major new element of the infrastructure

of the United States, {never} has such a thing been constructed

with a public-private partnership, let alone by private investment alone. The Transcontinental Railroad was by no means a public-private partnership. And these things simply don't work. The investors in them want their capital back in 10 years, and they want 10-12% rates of interest in their invested capital during that 10 years. Well, that means they want it back, if it's anything major, while the thing is still not finished, and still not being used to a full extent; and they want to absolutely rob the public taxpayers whose money is going into such a project. It simply cannot work, and it will sabotage foreign investment in new infrastructure building in the United States if this method is used.

We have a threadbare public investment in infrastructure now. What President Trump has spoken about, the time has run out for him and for the Congress to implement it. They have to now create, immediately, a National Bank on the order of \$1-2 trillion in capital, in the way that Alexander Hamilton and his successors in the American System built such National Banks starting in 1790, through the 19th century. They have to create such a bank {now}, so that there is a credit institution here, to cooperate with the credit institutions like those in China that I was discussing earlier.

Otherwise, we are really facing disaster. I'll give you an example: I went to a Congressional hearing yesterday and talked to some of the witnesses who were involved in exactly trying

to

organize some of the infrastructure developments that Diane indicated are so needed in the New York area. One of them is a

bridge over the Hackensack River near Secaucus, New Jersey, called the Portal Bridge, which is 108 years old. It was designed in the 19th century, completed in 1910. It has ships go

under it by splitting the bridge, but opening as a drawbridge. All of the rail traffic, freight and passenger, between Florida

and Massachusetts goes over that bridge – all of it! And that bridge, when they open it to get a ship go through, when they try

to close it now, 9 times out 10, according to the fellow who spoke to me there, 9 times out of 10 it doesn't close properly,

so that rails don't align. And they then send workers out on the

concrete abutment of the bridge with sledgehammers, and they hammer at the iron trusses of the bridge to get the rails to align.

All that it would take is for them to be able to unable to get them to align, once, and as he estimated, that would be a single-point loss of potentially 10% of U.S. gross domestic product. Right there.

And then you have, in the Poe Lock, the potential failure of the Poe Lock between Lake Superior into Lake Huron, and the whole

Mesabi Iron Range, and all of the ships which are carrying all of

the strategic metals, the iron, the coal coming out of Northern

Minnesota, Ontario, the Mesabi Range, all of that would be stopped: another 10% of the gross domestic product of the United

States would be frozen and they estimated up to 11 million

jobs

would be lost.

So you say, "well of course, they're replacing this bridge at Hackensack," but actually, they're not! They don't have the

funds! They have a plan, it's all worked out, it's engineered,

but the replacement is not under way.

So you have here, the makings of a movie you could call it, a suspense thriller: "The Bridge over the Hackensack River."

But

with 10% of the U.S. economy hanging on the guys banging those rails back into place, but there is not any funding arranged to

replace that bridge. And you can multiply that for all the other

things that have to be done.

We're very far from the frontier, national high-speed rail network, nuclear desalination plants, the Western water management systems, – we're very far from the frontiers in space infrastructure that we have to be building. We're actually

threadbare in terms of just continuing to use, and have an economy, what we already have.

So there's no time at all left, for these wonderful prospects by the discussions with the Chinese now at the highest

level, between President Trump and one of the tope people in the

Chinese government, State Councilor Yang Jiechi, for these wonderful prospects to be backed up by the institution which issues credit for the United States, a Hamiltonian bank for investment. It must be formed. It must come out of the Congress

with the drive from the White House in order to get it done.

OGDEN: As you said, time is running out: We're five months

now into the Trump administration, and you highlighted the role of Steve Mnuchin: I think this continues to be a very bad element in the Trump administration. And the kind of support that Trump gained from his support for Glass-Steagall during the Presidential election campaign, is something that has now – that has to become visible. That has to become a visible, vocal, sort of element from the population, from the constituency. And I just want to put on the screen the URL that we have for the mobilization that we have for H.R.790: That’s the bill that’s in the House, the “Return to Prudent Banking Act” –

GALLAGHER: The Glass-Steagall bill.

OGDEN: Which was introduced by Marcy Kaptur and Walter Jones. This is the return to Glass-Steagall. As you can see, this is the website: <http://lpac.co/hr790> And I think that this goal of reaching 100 cosponsors in a very short amount of time, is a very tangible goal that we can mobilize for, along with this vision of, the United States joining the New Silk Road. But Paul, as I think you just laid out very clearly, that is impossible without Glass-Steagall. You cannot set up the kind of national credit institutions, the national banking credit institutions that would channel that kind of joint investment into this infrastructure in the United States, without this critical first step of the return to Glass-Steagall. One thing I wanted to ask you about, Paul, is just the prognosis on how close we could be to another disastrous blowout

of the trans-Atlantic banking system. I know Nomi Prins did an interview a few months ago with you, where she highlighted a few of these things with the corporate debt bubble. But that's something that Marcy Kaptur cited in her testimony to the Rules Committee, and I think that element of urgency is also necessary to put in here.

[<https://larouchepac.com/20170319/interview-nomi-prins>]

GALLAGHER: We don't know how much time, because it's impossible to put a finger on a date when a really huge and increasing unproductive debt bubble, in this case, as Representative Kaptur identified, the corporate debt bubble in the United States, when it's going to blow up. But, the size of corporate debt in the United States has doubled in seven years, from about \$7 to about \$14 trillion, with really the great majority of that tremendous debt expansion being used for what they call "financial engineering" by large companies: Meaning buying back their own stock, mergers and acquisitions, finding ways to increase the dividends they give to their stockholders, increasing their own executive compensation – all of this kind of financial engineering has been used in various years up to 80-85% of this new corporate debt. What has really suffered in the process has been business capital investment and the commercial and industrial lending, which it depends on. So that that tremendously expanding bubble has stopped expanding. And this has been noted rather suddenly, by everybody from the IMF to individual bank research teams,

since April of this year, that suddenly that tremendous expansion has stopped; as happens with an immense bubble that's about to explode, and it started to shrink. And there was a report put out by UBS bank in Switzerland about two weeks ago which caused a certain amount of alarm, because they found that what they call the "credit impulse," had gone negative in the last six months — they're talking globally now — meaning that the second derivative, the rate of the rate of growth of business lending around the world had suddenly in the last six months become negative. And that is something which virtually always points to a bubble about to collapse. This is a very huge one, indeed. The IMF estimated that if interest rates were to go up sharply in the United States, 20% of all the companies in the United States would default. That's way above the rate of defaults on mortgages even at the worst 10 years ago; and the whole thing would come crashing down. So we need the reorganization of the banking system, urgently, for that reason, also in order to make the commercial banking side of it proof against this kind of a blowout. And so you don't have, again, a situation in which the bankruptcy of any investment bank, let's say, becomes, almost overnight, the bankruptcy of every major U.S. based bank as happened in late September 2008.

OGDEN: I would say, this is real policy. This is what anybody who's serious is discussing right now. And the failed decision by the Democratic Party, for example, to just be the

party of resistance, is increasingly proven to be an increasingly

proven to be very ill-advised policy. And I think even Sen. Chris Murphy made some headlines this week where he said: Look,

none of my constituents are talking about "Russia," when I go home. They're talking about jobs, drugs, poverty. They're talking about exactly what we're discussing here! Hmm, gee, maybe we shouldn't be pumping anti-Putin propaganda all day every day.

So, I wanted to ask Diane, you know, we've had some surprising reports – or surprising for some – from the streets of Manhattan, where you would assume because of the 24-hour-a-day

anti-Putin propaganda that people are being inundated with, that

this would be the only thing that's on people's minds. But as we

saw, the reality on the ground in New York is the collapsing infrastructure. This is what people are actually interested in

talking about. And we've had some rather surprising readings from the population there in New York and northern New Jersey, in

the recent weeks.

SARE: Sure. We've had numbers of teams set up by the roadside in New Jersey or right in the middle of the large sidewalks in Manhattan, with giant signs saying "Defend Trump. Stop Here. Donald can't do it alone, join LaRouche PAC. The U.S. must join the Belt and Road. Russia-Gate Is a Comey Plot!"

And many people are coming up to our tables and we're actually getting a very hot response, much more intense than at any period

since the election, with people coming over saying, "You know,

I thought I was the only one. The propaganda is so intense, I don't dare to say that I supported Trump at my workplace." We had a very strong response also in Connecticut, Long Island, Jersey and Manhattan per se, where we are getting this type of response.

And I also just wanted to add, in light of this crazy continuing of the story about the alleged Russian hacking which somehow caused people to change their mind on how they were voting. Remember we did just did have the special election for Congress, in South Carolina and Georgia, where the Democratic candidates, one of whom I think spent \$33 million or some absolutely obscene amount of money, and still lost the election.

And it's not because the Republican candidates were so brilliant; it's because the population has really had it and this is where, if President Trump moves in a very big way, very public way to embrace the Chinese offer, to reinstate the Glass-Steagall Act so we can have a sane banking system, and to launch some of these infrastructure projects on a Federal basis, you would just see an incredible upsurge of support. And most of this vicious, including assassination threats and so forth, these attacks on the President, would simply evaporate and the people that persist would be shown for the paid agents of the British Empire and George Soros that they are.

OGDEN: I think it was clearly said by Helga LaRouche: We have a very significant victory to claim, I think both in terms of the further consolidation of this idea that the United

States

should join the New Silk Road, and the fact that these discussions are now going on at the very highest level between the United States and China. But also in terms of this fight for

Glass-Steagall and as Paul said, this is something that LaRouche

PAC has been directly involved in, on the forefront of leading for year – 2008, 2009? Lyndon LaRouche's call at that time was

for a complete bankruptcy reorganization of the economy. It was

initially the Homeowners and Bank Protection Act and that became

this idea of the Four Laws.

GALLAGHER: August 2007 was the Homeowners and Bank Protection Act.

OGDEN: That's right. So now we're coming up on 10 years! I think that's widely recognized, the leadership that the LaRouche

movement has played, including on Capitol Hill from the sponsors

of this legislation. So this decision now to mobilize and to really enter into a brawl, the fight is on on that front and we

have a responsibility to pour as much as we can, from around the

country, in mobilizing on that front, too.

I think that's a good conclusion for our webcast here, today. Thank you Diane, for joining us from New York, and thank

you very much Paul for joining me here.

GALLAGHER: A pleasure.

OGDEN: Stay tuned to larouchepac.com and we'll talk to you

soon.

»Gør amerikansk-kinesisk samarbejde om den Nye Silkevej til hjertet af menneskehedens fælles skæbne« Af Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Institutet, indspillede denne videotale den 16. juni til en Schiller Institut-konference i Detroit, USA, den 17. juni, 2017.

Vi befinder os stadigvæk i den menneskelige races udviklings barndom. Jeg mener, vi er meget heldige at leve og kunne forme fremtiden på dette tidspunkt; men jeg mener, at det mest afgørende aspekt for, at hele dette perspektiv skal lykkes, er: Få det amerikansk-kinesiske samarbejde om de Nye Silkevej til at fungere i den umiddelbart forestående periode.

Download (PDF, Unknown)

Hvad alle lader som om, de ikke bemærker

Leder fra LaRouche PAC, 22. juni, 2017 – Der er en udbredt forventning om, at præsidenterne Trump og Putin vil mødes personligt for første gang, blot to uger og én dag fra i dag, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli. Dette møde har potentiale til at blive en begivenhed, der forandrer verden. Den russiske senator Alexander Pushkov sagde den 20. juni, at dette møde, hvis det finder sted, vil blive højdepunktet af G20. »Meget vil afhænge af dette møde«, sagde han, og »det er grunden til, at det allevegne imødeses med så store forventninger – fra Tallin til Lissabon, fra Beijing til Kairo«. Jo, det er afgørende vigtigt – og alligevel taler ingen om det! Det »skjuler sig for alle at se«, et begreb, som Lyndon LaRouche ofte har nævnt, fra Edgar Allan Poes historie 'The Purloined Letter' (Det stjålne brev).

Vore modstandere i den britiske imperiefraktion siger absolut ingenting om dette snarlige Trump-Putin-topmøde, fordi de er forfærdelig bange for, hvad der kunne ske dér. For hvorfor skulle de neokonservative og neoliberale ellers i så mange måneder have løjet, så det driver, om, at præsident Trump og hans medarbejdere på en eller anden måde skulle være russiske agenter? Nu er dette forventede topmøde, der hastigt nærmer sig, så vigtigt, at de nægter så meget som bare at nævne det!

I stedet har de åbenlyst gjort ting, i forsøg på at få Trump-Putin-mødet aflyst – eller, hvis de ikke kan få det aflyst, da at forsøge at sikre, at det bliver ødelagt, og at det blive fuldstændig fjendtligt, så der ikke kan udvikle sig nogen positiv, personlig relation.

Det er baggrunden for, at et sindssygt lovforslag om russiske sanktioner blev banket igennem Senatet gennem et skævt 98-2 flertal for blot en uge siden i dag – og dernæst fejlagtigt

benævnt som »Trump-sanktioner« af de løgagtige, britisk-kørte medier – til trods for, at Trump-administrationen er modstander af loven og forsøger at standse den, før den vedtages som lov. Det er også grunden til, at amerikanske styrker nedskød et syrisk jetfly den 18. juni, hvilket tvang russerne til atter at afslutte den hotline, gennem hvilken amerikanske og russiske styrker havde 'dekonfliktet' – altså reduceret risikoen for sammenstød mellem fly og luftskyts i et område ved at koordinere deres bevægelser – deres operationer i Syrien. Det var af denne grund, at Steve Mnuchins Finansministerium den 20. juni gennemtvang sanktioner mod 38 russiske og ukrainske firmaer og individer og herved tvang Rusland til at aflyse et planlagt møde mellem viceudenrigsminister Ryabkov og USA's understatssekretær i Udenrigsministeriet, Shannon. Og hvis F-16 fly var det, der cirkulerede rundt om den russiske forsvarsminister Shoigus fly, blot i går?[1] Og hvilke, endnu værre forræderiske handlinger vil disse folk begå i morgen, i deres hysteri over udsigten til bedre relationer mellem USA og Rusland?

Disse dystre kræfter har nægtet at anerkende det amerikanske folks forfatningsmæssige valgbeslutning fra dag ét, og de nægter stadigvæk. De af os, der støtter præsidenten og Forfatningen, må træde frem for at knuse de forræderiske kræfter, og for at støtte præsidenten i at opnå sine mål gennem at slutte USA til Rusland og Kina i den Nye Silkevej og genskabe amerikansk infrastruktur gennem massiv statskredit, og i partnerskab med Kina, gennem Lyndon LaRouches »Fire Nye Love« fra juni 2014. Og, i morgen kunne være for sent.

En yderligere indikation på de britisk-elskende lags hysteri ved udsigten til et samarbejde mellem Putin og Trump kan findes i den tyske finansminister Schäubles bemærkninger den 20. juni (da han modtog Henry Kissinger-prisen):

»Jeg tvivler på, at USA virkelig tror på, at verden ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland udfyldte svælgene, efterladt af USA, og hvis Kina og Rusland simpelt hen fik frie

hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være afslutningen af vores liberale verdensorden.«

Han lyver, og han ved, at han lyver – men kan I ikke føle hysteriet bag hans løgne?

Foto: Vladimir Putin holdt et møde med regeringsmedlemmer om forholdsregler til beskyttelse af rettigheder hos folk, der er involveret i byggeprojekter med delt egenkapital, og om at definere den juridiske status for folk, der er selvstændige erhvervsdrivende. 22. juni, 2017. (foto en.kremlin.ru)

[1] Et NATO F-16-fly forsøgte at komme tæt på den russiske forsvarsminister Sergei Shoigus fly over neutrale, baltiske vande nær Kaliningrad i dag, men blev jaget væk af et russisk Su-27-kampfly, rapporterer Sputnik Internationale i dag (21. juni).

Shoigu var en route til den vestligste, russiske by, Kaliningrad, da F-16-flyet forsøgte at nærme sig. Ruslands Sukhoi Su-27 kampfly, et af de fly, der eskorterede Shoigus fly, viste dernæst sine våben, hvilket fik F-16-flyet til at trække sig.

LaRouche: Det britiske Imperium bruger krig og penge til at

kontrollere nationer.

EIR-kortvideo, 20. juni, 2017

»Briterne har altid haft magt over os ved at få os ind i krige på steder som Asien. Det er sådan, briterne kører verden; Det britiske Imperium har magten over verden ved hjælp af krige, på samme måde, som de fik imperiemagt, ved at få Europas tåbelige nationer til at gå i krig med hinanden i den såkaldte 70-års krig. Og Europas førende nationer gik i krig mod hinanden i 70 år! Mens briterne stod på sidelinjen og opmuntrede processen og grinede. Og så, i februar af 1763, i Freden i Paris, blev Det britiske Imperium erklæret som imperiet for et privat selskab ved navn Britisk Ostindisk Kompagni (British East India Company), og dette Britisk Ostindisk Kompagni overtog, og blev til, Det forenede Kongerige (UK), og har kørt lige siden frem til dets moderne modsvar – Britisk Ostindisk Kompagni gik selvfølgelig bankerot i en senere periode, der blev indført ændringer, som under Victoria; men princippet forblev det samme: med en maritim karakteristisk, det var oprindeligt bygget på den maritime magt over Middelhavet og bredte sig senere til Atlanterhavet. En søfartsmagt, der havde skabt magten over brugen af penge. Magtgrundlaget var penge. Magten over penge, som en imperieform. Al europæisk imperialism, inklusive britisk imperialism i dag, er ikke baseret på et land-territorium, men er baseret på magten over penge. Disse penge kontrolleres i realiteten af private interesser, af personer, der danner samlinger af private interesser, og som etablerer kontrol over penge, deres skabelse og management. Og nationalstater er underordnet denne internationale pengekontrol. Det britiske Imperium, der udvikledes ud af denne proces, er intet andet end dette. Det er ikke et imperium, der består af befolkningen i UK. Det er et imperium, der består af et internationalt konsortium for denne type af interesser, hvis brug af magt over penge bruges til at have magt over nationer.«

Offentliggjort den 20. juni, 2017.

Lyndon LaRouche at his best—the only statesman alive today who pulls no punches identifying the British Empire. Here, an excerpt from a September 2009 webcast.

This video is copyrighted by EIR News Service Inc. To encourage the widest distribution possible, we encourage you to spread it, repost it, and use it. We will only enforce our copyright if the video is altered in any way other than strict translation into another language or it is placed in a context, which in our sole judgement is racist or defamatory regarding any ethnic or religious group or person.

Giv amerikanerne nogen anerkendelse / kredit!

Leder fra Larouche PAC, 21. juni, 2017 – Med det rette lederskab afviser amerikanere det britisk-ansporede forsøg på at »kuppe« præsident Trump, tvinge ham ud af embedet gennem impeachment, tilbagetrækning eller endda mord, fordi han ønsker samarbejde med Rusland og Kina. Dette kup, der implicerer Obamas efterretningstjenester og FBI-direktør, har drevet det Demokratiske Parti vanvittigt med antirussisk McCarthy-isme imod Trump – og det taber fortsat valg på grund af det.

Med hensyn til anti-Trump-intrigemagernes motivering, lyt blot til den fanatisk nærige, tyske finansminister, Wolfgang Schäuble, der i går angreb Trump i en tale i Berlin:

»Jeg tvivler på, at USA virkelig mener, at verdensordenen ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland ... simpelt hen

fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være enden på vores liberale verdensorden.»

Fuldstændig rigtigt – den »liberale« verdensorden, som afindustrialiserede USA's økonomi og gjorde den til en rustbunke, og som amerikanerne stemte for at blive af med. De betroede Trump atter at gøre Amerika til en industrimagt, en teknologisk magt, en magt i den nuværende og fremtidige udforskning af rummet. Kongressen – begge partier – skal omgående gå i gang med at genopbygge og erstatte nationens forældede, økonomiske infrastruktur. Samarbejde med Kina, med dets »Bælte & Vej Initiativ«, der er mange gange større end Marshallplanen, kan på dramatisk vis hjælpe, lige fra højhastigheds-jernbanenet og til Månelandinger.

I en tale for USA's Handelskammers »topmøde« for udenlandsk investering i mandags, sagde finansminister Steven Mnuchin:

»At arbejde med udenlandske investorer vil blive en afgørende del af enhver infrastrukturplan, vi fremlægger.»

Fint. Mange kinesiske ledere af foretagender blandt de 1.200 deltagere ønsker at se Kina investere i byggeri af ny, amerikansk infrastruktur, gennem amerikanske, statslige kreditinstitutioner som de fire, store nationalbanker, der har finansieret Kinas utrolige infrastrukturgenembrud i de seneste tyve år.

Men dernæst sagde Mnuchin:

»Partnerskaber mellem det offentlige og det private er afgørende ...»

for byggeri af ny infrastruktur – den mislykkede »liberale verdensorden«. Sådannede PPP'er (Public Private Partnerships), hvor investeringsselskaber vil have deres kapital tilbage inden for 10 år, og 10-12 % årligt afkast, bygger IKKE nye infrastrukturplatforme.

Et netværk af højhastigheds-jernbanelinjer over hele nationen?

Systemer af sluseporte, der ville have beskyttet New Orleans fra orkanen Katrina, og New Yorks transportsystem fra superstormen Sandy?

Afsaltningsanlæg og vidtrækkende vandføringsystemer til kunstvanding af det vestlige USA?

Baser til menneskelig beboelse på Månen?

PPP'er skaber ikke sådanne ting!

Men det gør *statskredit*. EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, sagde for et par år siden:

»Vi taler om en investering over mere end én generation. Alle de store projekter, som vi nu behøver, ligesom i fortiden, er projekter, der kræver flergenerationsinvestering. Det er at påtage sig gæld, en gæld, der løber over flere generationer. Og én af de ting, vi må mestre i denne henseende, er, hvad er menneskets natur ...

For det første, så er ideen om kredit menneskelig. Det eksisterer ikke for noget som helst, undtagen for mennesket, så vidt vi ved. Vi udarbejder derfor et monetært system, eller et finanssystem, baseret på et system med kredit, hvilket vil sige udviklingen af en person, der videregiver noget, der er til fordel for den næste generation. Og dette er ikke en proces, hvor noget fortsætter; det er en proces, hvor noget udvikles. Og udviklingsenheden er det, vi bør kalde 'kredit'.«

Store projekter ved hjælp af statslig kredit, en gæld, som den næste generation vil kunne »tilbagebetale« ved at bruge infrastrukturen på et højere, teknologisk niveau til at producere og til at leve på et højere, og mere produktivt, menneskeligt niveau. Kun nationer kan skabe den form for kredit, individuelt og gennem internationale udviklingsbanker, som LaRouche har foreslået det i femogfyrre år.

Der er ikke mere tid til at »tale om at bygge en ny infrastruktur«. En nationalbank i Hamiltons tradition til sådan kredit, må skabes nu.

Foto: Finansminister Steven Mnuchin aflægger ed i det Ovale Kontor. (Photo V.P. Mike Pence's Twitter)

Menneskeheden på en ny kurs: Rusland og Kina udvikler Arktis – Vil USA tilslutte sig?

Rusland og Kina er i færd med at optrappe deres indsats for at udvikle en af Jordens sidste, fremskudte grænser for menneskeheden – Arktis' udstrakte vidder med et rigt resursegrundlag. ... Vil USA, under præsident Trump, gå med i denne proces? Svaret på dette spørgsmål vil spille en afgørende rolle i det større spørgsmål, der i betydelig grad vil afgøre menneskehedens skæbne – nemlig, om Trump fuldt ud vil integrere USA i Bælte & Vej Initiativet (BVI); den Nye Silkevejsproces, der først blev fremmet af Lyndon og Helga LaRouche i 1990'erne, og som nu er blevet fuldt ud vedtaget og implementeret af Kinas præsident Xi Jinping, på vegne af alle Jordens nationer.

Af Mike Billington, EIR.

12. juni, 2017 – Rusland og Kina er i færd med at optrappe deres indsats for at udvikle en af Jordens sidste, fremskudte grænser for menneskeheden – Arktis' udstrakte vidder med et rigt resursegrundlag. Alt imens Ruslands enorme kystlinje

langs det Arktiske Hav er den primære base for deres operationer, så er Kina stærkt engageret i byggeriet af den infrastruktur, der er nødvendig for at gøre udnyttelsen af disse resurser mulig.

Vil USA, under præsident Trump, gå med i denne proces? Svaret på dette spørgsmål vil spille en afgørende rolle i det større spørgsmål, der i betydelig grad vil afgøre menneskehedens skæbne – nemlig, om Trump fuldt ud vil integrere USA i Bælte & Vej Initiativet (BVI); den Nye Silkevejsproces, der først blev fremmet af Lyndon og Helga LaRouche i 1990'erne, og som nu er blevet fuldt ud vedtaget og implementeret af Kinas præsident Xi Jinping, på vegne af alle Jordens nationer.

En betydelig, fysisk drivkraft bag dette initiativ er den kendsgerning, at Nordøstpassagen – ruten fra Asien til Europa via det Arktiske Hav – i stigende grad er blevet sejlbart på grund af den arktiske iskappes tilbagetrækning. Alt imens den 'grønne' bevægelse er hurtig til at proklamere, at (ikkeeksisterende) menneskeskabt klimaforandring er ansvarlig for denne, de arktiske iskappes vigen, så har den russiske regering og russiske videnskabsfolk (blandt andre) bevist, at dette er et cyklisk fænomen uden forbindelse til kulstof – og som faktisk er til stor fordel for menneskeheden. Ikke alene fremmes handel af iskappens tilbagetrækning, men resurserne i Arktis gøres også mere tilgængelige – hvis verden vælger at drage fordel af de nye omstændigheder.

Ét Bælte; én Vej; én Cirkel

Hu Angang, en førende, kinesisk økonom ved Tsinghua Universitet, opfandt begrebet, »Én Cirkel« – hvorved refereres til indkredsningen af hele den eurasiske landmasse gennem at fuldstændiggøre Nordøstpassagen – som føjes til politikken med »Ét Bælte, én Vej, som initieredes af præsident Xi Jinping i 2013. Det Nye, Økonomiske Silkevejsbælte, der forbinder Asien,

Europa og Afrika over land, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej, der forbinder Eurasien, Afrika og de amerikanske kontinenter over hav, kan nu få tilslutning af »En Cirkel«, den arktiske rute, der reducerer sejltiden fra Østasien til Europa med mere end 30 %.

Ud over sejltiden, så omfatter de resurser, der venter på at blive udnyttet – blot venter på, at menneskeracen skal udvikler teknologierne, der skal til for at muliggøre denne udnyttelse i et barsk miljø, på en måde, der er acceptabel for menneskelig beboelse – enorme aflejringer af guld og andre mineraler, så vel som også skønsmæssigt 30 % af verdens endnu ikke-opdaget naturgas og 13 % af ikke-opdaget olie, iflg. U.S. Geological Survey.

Alt imens spørgsmålene om suverænitet er relevante for resurserne nær grænserne af de arktiske nationer (Rusland, USA, Norge, Finland, Sverige og Danmark), så er det udstrakte, arktiske territorium uden for territoriale farvande og er således udelukkende underkastet FN's Havretskonvention (UNCLOS), der kun giver mulighed for fælles udvikling af resurserne under konsensusaftaler. Arktisk Råd med de seks arktiske nationer, og med andre til stede som observatører, inkl. Kina, styrer denne proces. Kina anser sig selv for at være en »nær-arktisk« stat og påpeger, at området har »den af hele menneskeheden arvede rigdom«. Det seneste topmøde i Arktisk Råd, som finder sted hvert andet år, var i Juneau, Alaska, i marts, hvor Finland overtog formandsskabet for den nuværende toårs-periode.

På vejen til at besøge præsident Trump i Florida i april stoppede præsident Xi Jinping op i Finland for at diskutere Finlands rolle i Bælte & Vej, men han arrangerede også, at Finland repræsenterede Kina i Arktisk Råds møder.

Alt imens Rådets overvejelser hidtil har undgået bestræbelser på at introducere geopolitiske konflikter, så har nogle medlemmer af USA's Kongres brugt den kendsgerning, at Rusland

har sikkerhedsinteresser langs sin udstrakte arktiske grænse, til at kræve, at USA udarbejder militære kapaciteter til at udfordre russisk dominans i området. Dette er absurd i betragtning af, at USA alt i alt har én fungerende isbryder, mens Rusland har 40 og er i færd med at bygge eller bestille (primært fra Sydkorea) byggeriet af yderligere flere dusin.

Netop i denne uge overværede præsident Putin navngivningen af verdens største isbryder-fragtskib til flydende naturgas (LNG) i Skt. Petersborg, bygget til Rusland af Sydkoreas Daewoo Skibsbygger- og Havingeniørselskab. Tydeligvis ikke tiltænkt militære formål, vil skibet blive anvendt i Yamal-projektet på den arktiske Yamal-halvø, ved Uralbjergenes nordlige ende. Dette område har enorme naturgasdepoter, der udvindes af et konsortium, som omfatter Ruslands Novatek, Frankrigs Total og Kinas Nationale Olieselskab. Skibet er det mest moderne af højklasse-isbrydere (dvs. forstærket) og vil blive flagskibet i en flåde af 15 lignende skibe. Yamal-projektet tilsigter at producere 16,5 million tons LNG om året.

Ved skibsdåben sagde Putin:

»Yamal-projektet banede vejen for den arktiske rute. Det vil bidrage til udviklingen af energiindustrien i hele verden, udover Rusland og Europa ... Yamal-LNG spiller en vigtig rolle i udviklingen af den Nordlige Sejlroute og i den yderligere undersøgelse og udforskning af Arktis. Jeg regner med den succesfulde lancering af nye, lovende, storstilede projekter sammen med vore franske, kinesiske og udenlandske partnere, så vel som også vores voksende samarbejde i det ekstremt rige, arktiske område.«

Rusland er også i færd med at bygge en Nordlig Breddegrads-jernbane, der forbinder Yamal med Ural-områderne mod syd og nationens transportårer, der vil sikre, at områdets mineralressurser kan transporteres hele året rundt.

I en anden, stor udviklingszone, nemlig Arkhangelsk-regionen

syd for Murmansk nær ved den norske og finske grænse, planlægger Kinas Poly Group Corp. et udviklingsprojekt til \$5,5 mia., og som omfatter en ny dybvandshavn og en jernbaneforbindelse mod syd. Det er planen at udskibe kul, gødning, olie og andre råvarer fra Sibirien og Ural-området via Arktis, og dernæst mod syd via jernbane. Igor Orlov, Arkhangelsks guvernør, skønner, at projektet vil skabe 40.000 jobs, når det står færdigt i 2023.

En langfristet plan for den russiske udvikling af arktiske faciliteter er at afprøve strukturer, der kræves for menneskelige forposter på Månen og Mars.

Amerikansk samarbejde

Et møde på ministerplan i Arktisk Råd i Fairbanks, Alaska, den 11. maj, forudsås at blive omstridt af dem, der forsøger at sabotere præsident Trumps bestræbelser på at etablere samarbejdende og venligtsindede relationer med Rusland. Disse forudsigelser viste sig at være forgæves. Blandt resultaterne af mødet, som USA præsiderede, var underskrivelsen af en bindende aftale om at fremme samarbejde omkring videnskabelig forskning i området, og som vil sikre, at videnskabsfolk og deres udstyr og data kan strømme mere frit hen over internationale grænser inden for Arktis. En Arktisk Skibstrafik Database er blevet oprettet, mens et nyt Arktisk Økonomisk Råd og en Specialstyrke for Forbedret Forbundethed er i færd med at blive operationelle.

David Balton, USA's viceassisterende udenrigsminister for hav og fiskeri, og som repræsenterede USA ved mødet, modgik de neokonservatives drømme om konfrontation med Rusland og sagde, at Arktis forbliver stabilt og fredeligt.

»I Arktisk Råd har vi et mødested, der har gjort det godt mht. at promovere internationalt samarbejde blandt alle otte nationer, inklusive Rusland«, sagde Balton og tilføjede, at

»Uanset, hvilke andre vanskeligheder, der måtte eksistere mellem USA, Rusland og andre medlemmer af Arktisk Råd, og mellem Rusland i relation til andre dele af verden, så manifesterer de sig ikke i Arktisk Råds verden. Det er fortsat en meget samarbejdende organisation.«

Wilson-centrets Arktisk Cirkel Forum er vært for en konference i Washington 21.-22. juni, med titlen, »USA og Rusland i Arktis«. Balton vil være taler sammen med mange andre fra USA, Rusland og andre nationer i Arktisk Råd. Det er netop denne form for samarbejde – hvor vi forcerer udviklingens fremskudte grænser og den menneskelige videns fremskudte grænser – der, ligesom den Nye Silkevej, er i færd med at bevæge verden ind i et nyt paradigme for fred gennem udvikling.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 16. juni, 2017. Artiklen er ikke tidligere udgivet på dansk.

Gør New York til et vendepunkt i historien

Leder fra LaRouche PAC, 20. juni, 2017 – De hastigt voksende spændinger mellem USA og Rusland over de seneste dages udviklinger i Syrien, har bragt hele planeten ind i en meget farlig og skrøbelig situation. Vi er nu tættere på udbruddet af en global atomkrig, end vi har været på noget tidspunkt, siden Barack Obama og hans klon, Hillary Clinton, blev drevet ud af Det Hvide Hus.

Uanset nogle nyttige skridt, væk fra randen af krig, i løbet af de seneste 24 timer – inklusive meddelelsen fra det amerikanske militær om, at det »tager forsigtighedsforholdsregler for omplacering af fly over Syrien«, i lyset af

den russiske advarsel om, at deres mest avancerede radarsystemer ville »være indstillet til at spore sig ind på« ethvert, og alle, fly over syrisk luftrum vest for Eufrat; samt Australiens beslutning om helt at suspendere deres deltagelse i koalitionsflyvninger i området – så kan situationen udløses af det mindste pres. Der er gentagne erklæringer, der kommer fra diverse dele af Trump-administrationen og Kongressen, om, at amerikanernes nedskydning af det syriske fly (over syrernes eget, nationale territorium!) var berettiget; at »vi vil ikke tøve med at forsvare os eller vore partnere, hvis vi trues«, ligeledes i fremtiden; og at Syrien i realiteten skal deles.

Ingen af disse politikker er Donald Trumps – ikke som kandidat, og ikke som præsident. De er politikker, der kommer fra de selv samme kræfter, der arbejder på at vælte hans præsidentskab, eller simpelt hen myrde ham. De repræsenterer lag inden for efterretningsetablisementet, militæret, medierne og Wall Streets finansinteresser – der alle køres fra toppen af Det britiske Imperium – der har lanceret disse operationer for at forhindre Trump i at handle på sin erklærede dagsorden. Velinformerede kilder har rapporteret, at Trump belejres og distraheres af de endeløse, grundløse, juridiske trusler, der samles omkring ham – hvilket præcist er deres hensigt.

Vi må optrappe vores mobilisering for at vække den amerikanske befolkning til denne fare, sagde Helga Zepp-LaRouche til medarbejdere i dag, og standse det igangværende kup imod Trump. Med folkelig opbakning til de presserende nødvendige forandringer, som vi må organisere, kan Trump befries til at handle for at skabe en helt ny ramme for økonomiske og politiske relationer, med Kina og Rusland i særdeleshed.

Men en stykkevis fremgangsmåde vil ikke virke, erklærede Zepp-LaRouche. En total erstatning af det bankerotte, transatlantiske finanssystem kræves, med en ny, der er bygget op fra bunden, langs linjen af den politik, som Lyndon

LaRouche har specificeret i sine Fire Love: en global Glass/Steagall-bankreform og skabelsen af et kreditsystem i Hamiltons tradition for at skabe højteknologiske infrastrukturprojekter og relaterede udviklingsprojekter. Det er præcist, hvad Kina har lanceret med sit epokeskabende Bælte & Vej Initiativ, og som USA nu må tilslutte sig.

Der er intet tydeligere eksempel på dette end situationen omkring New York City og byens smuldrende infrastruktur. Ethvert stykkevisse »fiks« af ét problem vil kun gøre situationen værre andetsteds. Hele New York-områdets infrastrukturnet, især transport, må totalt udskiftes, fra bunden og op.

Lad os tage denne krise og vende den til en mulighed, fremførte Zepp-LaRouche. Problemet er så alvorligt, at det ikke kan løses på kort tid. Men hvis man har en plan, vil folk få en fornemmelse af, at en løsning er i sigte, og de vil være optimistiske og vil deltage i problemets løsning. Hvis der kun er kaos, så vil vi stå med et oprør – nationalt, så vel som i New York City.

Så lad os gøre New York til et vendepunkt i historien!

Foto: 29. maj, 2013, blev et tog på vej mod syd afsporet, lige uden for 125. station i New York.

Forrædere står bag både økonomiske og

militære operationer for at stoppe Trumps bestræbelser på at opbygge relationer med Rusland og Kina

Leder fra LaRouche PAC, 19. juni, 2017 – I løbet af den seneste uge har korrupte senatorer banket nye sanktioner igennem mod Rusland (og Iran), der i realiteten var rettet imod at fjerne præsident Trumps forrettighed til at afslutte de ulovlige sanktioner, der blev gennemtvunget af Barack Obama gennem en eksekutiv ordre, baseret på løgne mht. russisk indblanding i de amerikanske valg. Søndag nedskød dernæst amerikanske styrker, der (ulovligt) er deployeret i Syrien, et syrisk kampbombefly, der var engageret i et angreb på ISIS, hvilket fremprovokede en barsk respons fra Rusland, der gik ud på, at alle yderligere sådanne ulovlige, udenlandske angreb på den suveræne stat Syriens styrker ville løbe risikoen for russiske forsvarsoperationer.

Hvem gav ordre til dette angreb? Det Russiske Forsvarsministerium har erklæret, at aftalen med USA mht. dekonfliktion i militære operationer, er suspenderet, og de har krævet, at »USA's Kommando gennemfører en omhyggelig efterforskning og rapporterer om sine resultater og de trufne forholdsregler«.

Sådanne handlinger, der udgør en krigstrussel mellem verdens to, førende atommagter, er sindssyge, rent militært. Man erindre sig, at det amerikanske missilangreb på den syriske luftbase i april var baseret på de falske efterretningsrapporter om, at den syriske regering havde brugt kemiske våben, uden noget militært eller strategisk formål,

mod sine egne borgere.

Den farvede revolution, der nu udspilles imod præsident Trump, og som involverer falsk britisk efterretning, der kanaliseres via britiske aktiver i de amerikanske efterretningstjenester, Kongressen, massemedierne og elementer i det amerikanske militær, må standses. I modsat fald vil verden blive kastet tilbage til det økonomiske kaos og den strategiske katastrofe, der blev orkestreret under præsidenterne Bush og Obama.

I UK er Imperiets magt udsat for en alvorlig prøve i sin hjembase, og amerikanere gør klogt i at følge det nøje. Tory-premierminister Theresa May og de faktiske Tory'er i Tony Blairs »Nye Labour«-fraktion af Labour-partiet trues med at blive droppet i kølvandet på Mays chokerende tab af et flertal i de nylige valg, som dernæst efterfulgtes af den forfærdelige brand i et socialt højhus-boligbyggeri, der kan have kostet så mange som 100 uskyldige menneskeliv. Kilder i UK fortæller *EIR*, at May-regeringen lyver om dødstallet i håb om, at raseriet vil lægge sig, men også, fordi enhver hændelse med flere end 100 døde iflg. loven skal efterforskes som en kriminalsag. Den »gamle« Labour-kandidat, Jeremy Corbyn – hvis program omfatter en afslutning af krigsførelse for regimeskifte, en infrastrukturfond for at kickstarte økonomien, en afslutning af de russiske og iranske sanktioner, udvikling af atomkraft og deltagelse i den Nye Silkevej – ses i stigende grad som en sandsynlig vinder i ethvert nyt valg, alt imens Tory'ernes skrumpning i stigende grad indikerer, at de vil blive nødt til at udskrive et nyvalg.

Husk, at det var Tony Blair, der skabte det første »uærlige dossier«, der opfandt falske efterretninger om, at Irak havde masseødelæggelsesvåben, og som lancerede Irakkrigen, spredningen af terrorisme og flygtningekatastrofen. Det aktuelle kupforsøg imod Trump blev lanceret af »uærlige dossier nr. 2«, som blev forfattet af MI6-agent Christopher Steele, der opfandt historier om Trump og Rusland, som skulle spredes via deres netværk i USA, en operation, der nu har nået

niveauet for 'ansporing til mord'.

Hidtil har Putin-regeringen nægtet at lade sig provokere ind i en konfrontationspolitik med den nye administration i Washington, hverken som respons til sanktionerne eller til angrebene i Syrien. Udenrigsminister Lavrov refererede, efter nedskydningen af det syriske fly, til »deeskaleringszonerne« implementeret af Rusland, Iran og Tyrkiet i Syrien, som »en af mulighederne for i fællesskab at gå fremefter« og tilføjede: »Vi opfordrer alle til at undgå ensidige handlinger, respektere syrisk suverænitet og gå med i vores fælles arbejde, der er aftalt med regeringen for den Syriske Arabiske Republik.«

Det er USA's borgeres ansvar at erkende og identificere de kriminelle personer og institutioner, der forsøger at ødelægge regeringen og vor nations suverænitet. Kina har udsendt førende politiske ledere og industriledere til USA i denne uge, efter invitation fra Trump-administrationen, for at drøfte samarbejde om Bælte & Vej Initiativet – den Nye Silkevej – omkring byggeri af infrastruktur, investering i industri og landbrug og samarbejde med amerikansk industri om udviklingsnationer i Asien, Afrika og Sydamerika. Det er denne, USA's deltagelse i det nye paradigme for fremskridt og samarbejde for alle nationer og folkeslag, der nu er på plads under kinesisk og russiske lederskab, som det henfaldne Britiske Imperiums og dets Wall Street-aktivers dinosaurer er desperate for at ødelægge. Deres dødbringende kupforsøg må stoppes, og det amerikanske folk befriet til at bidrage til menneskehedens fremtid.

Foto: Præsident Donald J. Trump, 9. juni, 2017. (Whitehouse Photo)

Helga Zepp-LaRouche fortæller de sande kendsgerninger om Helmut Kohl

Helga Zepp-LaRouche

19. juni, 2017 – Schiller Institutets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, skrev følgende erklæring til *EIR Strategic Alert Service* den 18. juni, to dage efter Helmut Kohl (CDU), der var Tysklands kansler fra 1982-1998, i perioden for Tysklands genforening, afgik ved døden.

»De forskellige vurderinger af Helmut Kohl som 'faderen af tysk genforening' og 'den, der forudså et forenet Europa' lyder mere som en PR-beskrivelse af den politisk korrekte opfattelse, som Kohls samtidige bør have af denne historiske periode, der faldt sammen med hans embedsperiode. Det, der fuldstændigt udelades, er de geopolitiske operationer, der udløstes imod Kohl, især i tiden for den tyske genforening, og som stadig i dag udspilles under andre former.

Det er Kohls fortjeneste, at, med udgivelsen af hans 'Ti-punkts-plan for en konføderation af de to Tysklande' den 28. november, 1989, tog han det første, spæde skridt hen imod etableringen af tysk suverænitet, et skridt, som han ikke havde koordineret med de Allierede eller med sin koalitionspartner, daværende udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher [FDP]. Et sandfærdigt billede må inkludere den kendsgerning, at mordet, to dage senere, på Alfred Herrhausen, daværende formand for Deutsche Bank og en nær rådgiver til Kohl, og som angiveligt udførtes af tredje generations Rote Armee Fraktion (RAF), havde til hensigt omgående at begrænse denne impuls til at opnå suverænitet.

Det, der ligeledes mangler i de mange kommentarer, er Margaret Thatchers hadefulde »Fjerde Rige Kampagne« imod Kohl, så vel som også François Mitterands trusler om krig i tilfælde af, at Kohl ikke var rede til at opgive Deutschmark som nationalvaluta som prisen, der skulle betales for genforeningen, og at acceptere begrænsningerne i Maastrichttraktatens spændetrøje og euroen, som det rapporteres af Jaques Attali i dennes biografi af Mitterand. Kohl beskrev senere det Europæiske Fællesskabs Topmøde i begyndelsen af december 1989 i Strasbourg, hvor han blev konfronteret med disse angreb, som en af hans livs mørkeste stunder. Ifølge hans egne udtalelser var det ikke, før han besøgte Dresden den 19. december, 1989, hvor befolkningen glædesstrålende råbte 'Helmut! Helmut!', at han indså, at øjeblikket var kommet for tysk genforening.

Helmut Kohl var selvfølgelig også et levende vidne til de løfter, amerikanerne gav Mikhail Gorbatsjov, og som blev rapporteret af daværende amerikanske ambassadør til Sovjetunionen, Jack Matlock, blandt andre, om, at NATO aldrig ville ekspandere frem til Ruslands grænser. For Kohl var den Kolde Krig afsluttet med opløsningen af Sovjetunionen, og det er yderst tvivlsomt, om han ville have været enig i den dæmonisering af Vladimir Putin, der har fundet sted i de senere år. Det faktum, at fr. Merkel nu anser sig selv for at være prokonsul for Barack Obamas politik for konfrontation, ville han sandsynligvis heller ikke have syntes om.«

Foto: Storbritanniens Margaret Thatcher; Tysklands Helmut Kohl; Frankrigs François Mitterand.

Storbritanniens ambassadør til Tyskland fra 1988 til 1992, Christopher Mallaby, om Kohl versus Thatcher: 'Det faldt dem ikke naturligt at nyde hinandens selskab'.

Og foråret gik over i sommer

...

Lyndon H. LaRouche og Helga
Zepp-LaRouche, november,
2013.

Leder fra LaRouche PAC, 18. juni, 2017 – Fremtidige generationer vil se tilbage på disse dage i midten af 2017 som en hovedkorsvej i hele menneskets historie frem til i dag. De grundlæggende kendsgerninger, der stadig er stort set ukendte for de fleste amerikanere i dag, vil være velkendte for dem. Den måde, hvorpå Lyndon og Helga LaRouche i årtier, og på trods af intens forfølgelse, havde udarbejdet et Nyt Paradigme for en global civilisation, hvor mennesket endelig ville blive fuldt ud menneskeligt, og som var knyttet til et udstrakt program for en Verdenslandbro og for udvikling af fusionskraft og en genlancering af udforskning af rummet som et globalt rumprogram.

At dette LaRouche-program for Verdenslandbroen blev officielt vedtaget som kinesisk statslig politik i 2013 og i løbet af fire år fik tilslutning fra flere end 100 nationer, der repræsenterede flertallet af menneskeheden. At, takket være dette program, begyndte håb atter at indfinde sig i Afrika, efter årtiers fortvivlelse. Vejen var åbnet for en afslutning af Det britiske Imperium og det oldgamle imperiesystem, der havde forkrøblet menneskers sind, siden mindst begyndelsen af den optegnede historie.

At det var inden for en sådan sammenhæng, om end de

amerikanske vælgere blev holdt uvidende om det, at de afviste Det britiske Imperiums præsidentkandidat, Hillary Clinton, og i stedet valgte den kandidat, der lovede venskab med Rusland og Kina, afslutningen af udenlandske aggressionskrige og genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov – Donald Trump.

USA bevægede sig mod det Nye Paradigme.

Det britiske Imperium kæmpede indædt for at skaffe sig af med præsident Trump gennem et FBI-kup, eller gennem ethvert andet middel, de kunne udtænke. De fleste amerikanere hældede til at støtte deres valgte præsident og udviste ikke alene støtte, men også entusiasme, når de blev vist tillid. Men, for faktisk at kunne handle på dette, havde de brug for et virkeligt begreb om den globale proces og LaRouche-parrets mission, som var blevet dem nægtet.

Og her står sagerne i øjeblikket. Som en digter har sagt, »det sidste kapitel er endnu ikke skrevet«.

Foto: LaRouche-parret: Lyndon H. LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, november, 2013.